

БОРБА®

Следъ победата надъ византийския императоръ Константинъ Погонатъ въ лѣто 861-во ханъ Аспарухъ, стъпилъ на оброчището, извиква:

**И НЕКА ТАЗИ ЗЕМЯ
СЕ НАРИЧА БЪЛГАРИЯ!**

**Аз съм посветил себе си на Отечеството,
за да му служа до смърт
и да работя за народната воля!**

В. Левски

Левски за независимостта

Свободата трябва да се изстрада, да се спечели в смела борба с потисника, без чужда намеса, защото, “който ни освободи, той ще ни зароби!” – предупреждаваща прозорливост на Апостола, ако има кой да я проумее. Историята ни не веднъж е доказвала истинността на мислите на Левски. Свидетели сме на това, че всяка чужда намеса в съдбините ни е струвала твърде скъпо.

Увиснал на бесилото, Левски не е мъртъв духовно. Той е вечно жив и най-дълбоко обичан от народа ни. Личността му българинът възприема не само със сетивата си, но най-вече със сърцето си. Затова тя е трайна, обаятелна и затова народът ни му извая най-величествения паметник – назова го **Апостола на свободата**.

Ничия ръка на майстор скулптор не може да стори това така съвършено и възвишено.

Смърт, превърнала се в безсмъртие. Изречените слова: “Гледай на народната работа повече от всичко, повече и от тебе си да я уважаваш!”, са завети на Левски за поколенията и в настоящето, и в бъдното.

Елена ВАЧЕВА, Хасково

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 54, брой 2

Книжка сто петдесетъ и осма

Мартъ 2005

Въ интересъ на истината

Четири месеца преди парламентарнитѣ избори за Четиридесето обикновено народно събрание нѣма вече никакво съмнение, че Национално движение Симеонъ Втори ще бѣде водеща сила въ българския предизборенъ и следизборенъ политически животъ. Махалото на общественото мнение въ продължение на четиригодишния мандатъ на управляващата коалиция (НДСВ и ДПС) претърпя рѣзки отклонения въ посока на крайнитѣ точки "ЗА" и "ПРОТИВЪ". Това е естественъ резултатъ отъ неукрепналото ни лесноманипулируемо демократично мислене, което е заредено съ емоционално съдържание и реагира спонтанно на информацияитѣ, идващи въ резултатъ на диалога управляващи-опозиция, който не рѣдко е, а и се представя злонамѣрено, като на косъмъ инфарктенъ. А истината има съвсемъ другъ прочитъ. Опозиционнитѣ на правителството сили и отлѣво, и отдѣсно въ този три години и половина периодъ се оказаха неспособни да създадатъ всрѣдъ хората усещането, че въ тѣхни рѣце се намира алтернатива на правителственитѣ дѣйствия за целенасочено подобряване на тѣхното икономическо и финансово положение. Това нарушава политическото имъ равновесие и зрѣлия поглѣдъ върху изискванията, нуждитѣ на момента, поради което въ посланията имъ къмъ народа и критикитѣ къмъ правителството понятията за полза и вреда сж размити дотолкова, че и самитѣ тѣ трудно могатъ да посочатъ кога иматъ предвидъ едното или другото. Затова резултатътъ отъ "пушилкитѣ", които периодично вдигатъ, поне досега бѣше нулевъ, а както при последната (парламентарния вотъ за недовѣрие къмъ правителството) – и съ отрицателенъ знакъ за самитѣ тѣхъ. Следъ този опитъ за сваляне на правителството мнозинството отъ хората, които иматъ по-точна преценка отъ тѣхъ за насокитѣ на правителствената политика, категорично заявяватъ да не се пречи повече на правителството да завърши мандата си. Това не означава, че нѣма злоезичници, за които бѣлото при всички случаи трѣбва да се вижда черно и винаги, и всѣкога да има отъ нещо да сж недоволни, което да тиражиратъ за обществена консумация. Но тѣ не могатъ да дадатъ отговоръ на нѣщо съвсемъ не очевидно, а очевадно.

Никой отъ тѣхъ не може да отрече, че съществуващата презъ 2001 г. остра политическа конфронтация, подхранвана отъ двуполюсния управленчески моделъ, вече е въ архивитѣ.

Ще отрече ли нѣкой отъ тѣхъ, че именно това правителство подъ ржководството на министъръ-председателя Симеонъ Сакскобургготски, ползващъ се съ огромненъ международенъ авторитетъ, извади България отъ външнополитическа изолация, въ която го бѣха вкарали преждеуправлявацитѣ, днесъ опозиционно глаголтаващи?

Ще отрече ли нѣкой, че корупцията, ширеща се въ върховетѣ на властта при преждеуправлява-

щитѣ, е вече минало, върпѣки че борбата съ нея въ по-долнитѣ етажи все още нѣма сжществени резултати и продължава да бжде туморъ на обществото? Има ли нѣкой, освенъ “критикаритѣ”, да не проумява, че корупцията е явление, породено отъ общественитѣ взаимоотношения и че преодоляването ѝ не би могло да се изисква само отъ управляващитѣ, а е дѣло на цѣлото общество?

Кой ще отрече, че деформацията въ областта на промишлеността и нейното раздържавяване не е дѣло на настоящото правителство и че то именно лѣкува ранитѣ, нанесени отъ преждеуправляващитѣ? Това не се ли отнася и до селското стопанство, срѣдния и дребния бизнесъ, занаятчийството?

Какво да кажемъ за наследената бюрокрация, богато подхранвана отъ грешкитѣ на прехода, за които настоящото правителство най-малко би могло да носи отговорност? Колкото до борбата съ нея и за най-несведущитѣ е ясно, че тя не може да бжде актъ, а е дълъгъ и мжчителенъ процесъ.

Кой ще отрече, че до това правителство борбата съ престжпността като цѣло и въ частностъ съ организираната престжпностъ се е водила неудовлетворително, най-меко казано, а точната дума е и че е била симулирана?

Да не говоримъ за експериментитѣ, които преждеуправляващитѣ правиха съ образованието и здравеопазването, като първото доведе до хаотична безотговорност, а второто до невъзможност хората да получатъ необходимата имъ здравна помощъ.

И най-накрая по редъ, но не и по значение, правовия редъ, законността, които преждеуправляващитѣ моделираха по начинъ, удовлетворяващъ личнитѣ имъ и корпоративни интереси, често въ видима вреда на гражданитѣ.

Кой би могълъ това “богато наследство” съ единъ замахъ да постави на съответнитѣ мѣста, решавайки проблемитѣ, безъ на тѣхно мѣсто да създаде нови, които, натрупани, ще бждатъ по-страшни и нерешими?

Житейски доказано е, че голѣмитѣ дѣла, голѣмитѣ преломи въ общественото развитие се извършватъ отъ голѣми, амбициозни и силни личности, неподатливи на дребнави конюнктурни персонални противоборства, продиктувани отъ жаждата за властъ. За съжаление въ изминалото преходно време до завръщането на Н. В. царь Симеонъ II и включването му въ политическия животъ, такива нѣма. Имайки предвидъ това, народътъ прецени и гласува довѣрие на царя като министъръ-председател да го изведе на пжтя за по-добъръ животъ. Първитѣ признаци, че пжтътъ, по който ни води, е правиленъ, сж вече налице. Идва времето, когато имащитѣ право на изборъ граждани отново ще бждатъ призовани да преценяватъ “за” и “противъ”. Тѣ ще направятъ равномѣтка за постигнатото отъ правителството на царя – министъръ-председател, презъ изминалия мандатъ и ще решатъ своето бждеще презъ следващитѣ години. А защо не и бждещето на своитѣ деца!

БОРБА

Актуално

Партия, електорат, парламент

Голямата еуфория, която гойде след 10 ноември 1989 г. в резултат на разпада на комунистическия режим в процеса на “перестройката” след 1985 г. в СССР и в целия Варшавски съюз, стана причина да се повдигне до голяма степен самочувствието след 45-годишната потиснатост на милионите репресирани български граждани. Колко митинзи, какви митинзи, какви приказки се изприказваха, какви обещания се поемаха!? Престъпниците, грабителите, репресаторите ще бждатъ справедливо наказани! Заграбеното имущество на милионите български граждани ще бжде справед-

ливо върнато на собствениците!

Обещания, обещания, много и големи обещания!

Дисидентите (“недоволните комунисти”) бяха в стихията си. Те бяха създателите на новото политическо формирова-ние – Съюз на демократичните сили – коалиция от набързо възстановени партии отпреди 9 септември 1944 г. (БЗНС, Демократическа партия, Либерална партия, Социалдемократическа партия и др.).

БКП се префасонира в БСП. Създагоха още много партийки: БББ, ВМРО, Гергьовден и още, и още, та да достигнат след 15

години от 10 ноември 1989 г. над 300. Изграден беше и Съюз на репресираните след 9 септември 1944 г.

Е, какво може да се каже за тези партии? Какви хора влязоха в ръководствата им на централно и местно ниво? Какви бяха професионалните качества на политици и държавници? Какво беше качеството на платформите и програмите, които се предложиха на българския народ, горящ от желание да почувства непрекъснато подобряващия му се хал?! Петнадесет години доказваха, че е било една **жестока илюзия!** Какво стана със СДС (Ж. Желев, Костов, Н. Михайлова, П. Стоянов, Бакърджиев, Софийански, Ф. Димитров, Сугарев)? Какво стана с БЗНС (колко крилица и перца са), ами ДП? **С голи обещания се стигна до междуличностни отношения и разцепление на големите партии, приемани от народа като антикомунистически – десни.**

Електорат, това са хората, явяващи се пред изборителните урни, за да подкрепят тези, които им даваха “големите обещания”. И после какво? **Обещанията бяха голи, бяха жалка илюзия.** Това красноречиво доказаха изборите за Народно събрание през юни 1997 г. Обединените демократични сили постигнаха прекрасна победа с гласоподаватели 2 250 000 души – 52.5%, и 137 депутати в парламента, далеч над втората БСП – с 970 000 гласа и 22.7%, или с 2.3 пъти по-малко гласоподаватели от ОДС.

Какво стана след две години на местните избори – октомври 1999 г.? ОДС като антикомунистическа формация катастрофално загуби, като получи едва 895 000 електорална маса – спад до 30%. БСП запази позициите си – 985 000 гласоподаватели, 25%. Спад се получи и в по-малките антикомунистически партии. Ами какво се получи след още две години, през октомври 2001 г. при изборите за 39-то Народно събрание? На хоризонта изникна една съвсем нова партия – НДСВ, с набързо сформирано ръководство от неизвестни личности. Единствено известен за народа ни беше нейният лидер – цар Симеон II. Набързо бяха избрани и представени за кандидат-депутати в голямата си част неизвестни и слу-

чайни личности, на изборителите – имащи право на гласуване 6 900 000 българи. Какво показаха изборите през октомври 2001 г.? За цар Симеон II, който през май 1996 г. беше триумфално посрещнат в страната, гласуваха 1 953 000 избиратели – 42.4%, а за ОДС – 830 000, т.е. 18%. Отново катастрофален спад за ОДС спрямо изборите за 38-о НС – с по-малко 1 420 000 гласа, 2.7 пъти по-малко. Така партия НДСВ спечели изборите със 120 депутати в парламента (50%) и заедно с ДПС пое на кормилото на управлението. Но какъв екип бе избран за управление на страната? Определено може да се каже, че на **антикомунистическия електорат**, преминал от ОДС към НДСВ, бе предложен управляващ екип на Министерския съвет от хора, продължители на партията столетница!

Какво се получи след още две години – местните избори през октомври 2003 г.? Продължаваща катастрофа за ОДС – 396 000 електорална маса, а за НДСВ – 189 000, което означава абсолютна трагедия!

Защо се получи това за българския антикомунистически народ? Това се случи, защото управляващите от ОДС (1997-2001 г.) и НДСВ (2001-2003 г.) направиха много по външната ни политика за влизането ни в НАТО и в Европейския съюз, но не направиха почти нищо за изстрадалия и обеднял в голямата си част български народ.

Парламент! Казахме по-горе какви парламентаристи се избират, често пъти те бяха пуцани като парашутисти отгоре, от централата на партията. Законите, които трябва да се приемат на база морала; на справедливостта, в интерес на избирателите, се налагаше да се променят не един или два пъти. Друг въпрос е това, че що-годе добрият закон не се прилага от изпълнителите – държавните длъжностни лица на всички нива.

Ние, Съюзът на репресираните от област Стара Загора, предлагаме партиите, които са с ясна ориентация, да се определят и като:

– **антикомунистически** и с **програма**, ясна и точна, реално изпълнима, за да се възвърне доверието на избира-

телите. В програмата безусловно народът трябва да види и разбере как ще се решат въпросите с животрептящо значение:

1. **Пенсията!** Наг един милион пенсионери взимат мизерни пенсии. Така за шест години минималната от 37 лева сега стана 55 лева, или ръст едва 18 лева, за привилегированите пенсионери, в голямата си част от комунистическия режим, от 111 лева таван получават вече 420 лева, или ръст 309 лева. Тук ние предлагаме минималната пенсия незабавно да стане 85-90 лева, а таванът да спадне на 270 лева.

2. **Ограбените имотни собственици** след 9 септември 1944 г. с членовете на семействата си са 40% от населението. Какъв е този Закон за сделки с компенсаторни документи (ДВ, бр. 47 от 10 май 2003 г.), който е една **завра** с тези страдалци от комунистическия режим, щото левът да се изкупува за 8, 10, 15 или 20 стотинки за сметка на властимащи длъжностни лица? Тук сме предложили конкретно решение и изменение на този закон го най-високите нива на управлението: парламента и Министерския съвет.

3. За голямото ограбване на държавното имущество! На 11 август 1998 г. Иван Костов, една година след като ОДС взе властта, каза: "...Тодор Живков е едно далечно минало и с него не трябва да се прикриват катастрофите на Луканов и Виденов, спечелили властта на избори и довели страната до катастрофи... ще се видят много грозни картини. Това обаче е нещо, което хората чакат от нас. Ние трябва да накажем тези, които обреха България и я съсипаха на два пъти. Ние сме длъжни да го направим, иначе ще има огромно разочарование от нашето управление" (в. "Истина", бр. 12, септември-октомври 2001 г.). Е, какво стана, г-н Костов? Катастрофална загуба на изборите! Разцепление в СДС!

4. **Кадрите!** Казахме по-горе какви кадри трябва да ни управляват.

5. **Правозащитните органи:** съд, прокуратура, следствие. Много високоставени държавници често поставят въпросите за кредитните милионери, за пра-

нето на мръсни пари, за инвестиции в чуждестранни фирми, за сенчеста икономика (наг 36%), за корупция, но не се вижда да има осъдени за това. Наскоро във в. "Трета възраст" главният прокурор Никола Филчев изнесе, че наг 20 милиарда лева са ограбени от държавата.

6. **Контрол на приватизационните сделки!** Непрекъснато слушаме за **почтеност, за прозрачност.** Каква информация получава народът за разпродажбата на държавното имущество, за нечистоплътните приватизационни сделки? Вярно ли е това – първо се извършва скрито разграбване, а после приватизационните сделки са с многократно занижени цени? Е, господо управляващи от петнадесет години насам, защо не излезете пред малтретируания народ – наг един милион притежатели на компенсаторни документи, наскоро съобщено, че са около 970 000 лева в централния депозитар, да съберете от грабителите, както сочи главният прокурор наг 20 милиарда лева, и да се разплатите на сто процента, както предлагаме ние в предложението го парламента и Министерския съвет?

7. **Земеделското ни стопанство е в хаос. Крути, бързи и конкретни мерки трябва да се вземат.** Масово фалират кооперации от типа на Орсовките и Ангелдимовките. **За селското стопанство държавата не трябва да бъде безучастен наблюдател, а трябва да се яви като регулиращ фактор в ценообразуването. Какви срамни и безобразни сделки се предлагат от прекупвачите в периода на прибиране на реколтата?!**

Накрая предлагаме още веднъж **десните партии** да имат безусловно **антикомунистическа ориентация**, да включат в програмите си тези седем точки, които им предлагаме, разработени задълбочено и съгласувано.

В очакване сме и партията НДСВ да приеме изцяло нашето становище. В очакване сме и с пожелание за блестяща изборна победа в предстоящите избори.

Областен съюз на репресираните

Стара Загора

Председател П. Влаев

Еднопартийно, двупартийно и многопартийно управление

Въпросът за системата на управление в една държава винаги е бил, е и ще бъде от особена важност както за мястото ѝ в световните взаимоотношения, така и за общественото внимание в самата нея. Той е пряко свързан и с партийната система, на която е произведен, а оттам и на политическата, която господства в държавата в даден момент.

Както обикновено при разглеждането на даден проблем се приема условно съдържание на понятия, имащи отношение към него, така и тук се налага да се приеме такова към няколко понятия, добили гражданственост.

– **Система на управление** – съвкупността от институции, които създават, изпълняват, координират и регулират правилата за поведение, хармонизирани взаимоотношенията в дадено общество (вж. Политология – кол. труд, 1997 г.).

– **Партийна система** – една или множество партии, които се стремят към спечелване на властта, задържането ѝ, консумирането ѝ в конкуренция или сътрудничество една с друга, стига това да се побира в границите на политическите взаимоотношения, отговарящи на стадия на общественото им развитие (пак там).

– **Партия** – съюз от граждани, обединени от еднакви виждания за необходимостта от действия, които да създадат възможност и най-добри условия за намиране баланса в обществените взаимоотношения (пак там).

– **Политическа система** – балансът между историческата традиция, политическата култура, икономическата и други (пак там). Тук историческата традиция се явява фундаментът – базата,

върху която се структурират основният закон, партийната система, общественото мнение, административният блок и средствата за масова информация. Тук е мястото да се отбележи, че действията на всяка политическа система са насочени към икономическата, социалната, научната, културната и политическата области.

В страните с либерална демокрация, към които се приближаваме и ние, партиите се състезават за гласовете на избирателите, представяйки своите програми. С тях те излагат вижданията си за управление при изборна победа и най-често отправят критики към програмите на други партии, като тежестта пада върху обещанията за управленческа ефективност и възможностите или невъзможностите за изпълнението им. Знайно е, че политиката е изкуство на възможностите и надценяването им води до голословие, което при първа възможност избирателите санкционират с волята си.

В тази партийна конюнктурна борба се очертават като печеливши да се разпореждат с институциите:

– **еднопартийната,**

– **двупартийната и**

– **многопартийната**

управленчески системи.

При еднопартийната управленческа система само една политическа партия има монополното право да се разпорежда с институциите. Обикновено чрез него възпрепятства създаването или налага невъзможността за функционирането на други партии. Такива еднопартийни системи обикновено се изграждат в тоталитарни (партия-държава) или авторитарни общества (налагане на

политическата воля на авторитета – една личност). При тях не може да се говори за спазване на демократични принципи. Невъзможно е да се упражнява контрол от гражданското общество и бавно, крачка по крачка се завоюват подстъпите към диктатурата и тиранията.

При двупартийната управленческа система най-характерното е, че е **загължителна изборността**. Имаме периодична смяна във властта на две партии – лява и дясна, две леви или две десни, които не рядко контролират властта в коалиции. Това се постига в съглашение на две или повече партии в предизборната борба, а най-често в договореност за следизборни управленчески споразумения. Но тук изниква голямото “НО”!

Договореността за общи действия е едно, а упражняването ѝ – съвсем друго. И това другото е, което превръща обещания, поети към избирателите за управление – път към благополучие, сигурност и законност, в път към нескончаеми вътрешни борби за надмощие в управленческите институции, а съгласуваността в принципите и целите – в съгласуваност в личностите. Това означава, че за да има успех една политическа сила или коалиция в управлението, се изискват качества, подплатени с политическа воля, подчинена на ясно дефинирани принципи, обективно приложими, отговарящи на възможностите. С други думи, само принципно обосновани идеи и неотменима воля за изпълнението им могат да бъдат балансът между отговорността, която една партия или коалиция поема, с програмата си пред избирателите и възможността за реализирането ѝ.

При многопартийната управленческа система много политически партии взимат участие в моделирането на общественото мнение, което, от своя страна, оказва влияние върху политичес-

кия живот.

Политическите партии при този вид управление имат по-голямо влияние в политическия и партийния живот, отколкото в общественения. На това се дължи и обстоятелството, че те обикновено не се радват на масова политическа подкрепа при избори, която да им осигури абсолютно мнозинство в парламентарни мандати. Пътят към съставяне и утвърждаване на правителства при тях преминава през политически споразумения между няколко политически партии, оформени като коалиции. Такива парламенти и правителства по принцип са нестабилни и в голямата си част неефективни.

Опозицията при многопартийната система обикновено обхваща няколко партии и се обединява за критика към коалиционното правителство. Опасността при политически споразумения за образуване на парламентарно мнозинство се крие в това, че е възможно отцепване на избраници с листите на партиите, образуващи мнозинството и обособяването им в отделни парламентарни групи, или преминаването им в парламентарни групи на опозицията. При такива случаи мнозинството е поставено пред изпитание на възможността за бламиране действията на излъченото от него правителство или пред невъзможността да доведе докрай програмните си обещания. Напълно естествено ще бъде при последващи избори то да загуби влияние сред гражданите избиратели и да отпадне от парламентарно представените партии или да премине в опозиция.

Последният вом на недоверие към правителството, организиран от опозицията в парламента, показва на практика как може да бъде разбито едно коалиционно мнозинство и да даде парламентарен урок с много подзаглавци и въпросителни.

*Група за анализи и прогнози към
Представителството на БНФ в България*

Отворено писмо

От г-р Иван Дочев
ул. "Сан Стефано" 18
Шумен

До
Г-н Никола Филчев –
Главен прокурор на
Република България,
София
28 януари 2005 г.

Уважаеми г-н Филчев,

Обръщам се към Вас като главен прокурор на Република България с молба да внесете в Народното събрание предложение за отмяна на моите две смъртни присъди, издигнати от Силистренския "народен съд" на 31 март 1945 г. и от Софийския "народен съд" на 28 април 1945 г. (прилагам копие от двете присъди).

За какво аз бях осъден от Силистренския "народен съд"?

Аз бях първият кмет на Силистра след присъединяването отново на Добруджа към България (1940 г.). Заварих града изоставен и ограбен. С всеотдайна, безкористна служба, със съдействието и подкрепата на гражданството аз възродих града – бе водоснабден, електрифициран и благоустроен, много обществени сгради бяха построени (баня, кланица и др.), животът на гражданите икономически бе подобрен. Правителството обяви гр. Силистра за град-образец в България, а гражданството ме провъзгласи за почетен гражданин, какъвто съм и сега. За тази ми дейност "народният съд" ме осъди на смърт!?

За какво бях осъден от Софийския "народен съд"?

Че съм бил водач на Националните легиони. Да, бях водач на легионерите, една патриотична и родолюбива организация, проповядваща готовност да служи на Отечеството, но и против идеи и опити откън да бъде комунизирана българската младеж. Аз служех на идеи и разбирания, и моята дейност по никой закон на страната не се смяташе за вредна. Обратно, тя се квалифицираше като възпитателна и полезна. За тази дейност "народният съд" в София ме осъди на смърт!?

Спасих живота си, като напуснах България и живях в изгнание 53 години.

След промяната от 1989-1990 г. в първото демократично събрание (1992 г.) по предложение на председателя на Народното събрание г-н Стефан Савов, вече покойник, беше внесен закон да се отменят издигнатите от "народния съд" присъди. Комунистите (БСП) в Народното събрание, още чувстващи се силни, аргументираха противодействието си, като казваха, че се прави опит да се реабилитират фашистите. Демократическите депутати отстъпиха – прие се закон, че всеки лично може да повдигне въпрос за отмяна на присъдата му.

Кой лично? Екзекутираните ли, или малцината като мен, спасили живота си някъде по различните краища на света?

След много политически перипетии, които изживя новата българска демокрация, в края на 1996 г. българският народ въстана срещу комунистите, отново завзели властта (правителството на Жан Виденов) и поиска възстановяване на демокрацията. Аз не се поколебах, върнах се в България – Коледа 1996 г. Взех участие в подкрепа на народа и посрещнах с радост изборния успех и възстановяването на демокрацията в България (април 1997 г.).

След изборите подадох молба до Върховния съд за отмяна на смъртните ми присъди от "народния съд". За моя голяма изненада получих отговор, че срокът за подаване на

молби е изтекъл?!)

И така аз останах в България днес единственият още жив български гражданин, осъден на смърт от “народния съд”.

След преживяното разочарование бях почти готов да приема жалката действителност, но променен мнението си решително, щом ние, България, сме пред “прага” да влезем в Европейския съюз и щом ще се интегрираме в Европа, не може да се търпи и позволи още да съществува закон в сила като моя за създаването на “народния съд” и като последствие да са още в сила присъди от него.

И реших да отправя молба до Вас, г-н главен прокурор, който сте лицето, което по задължение трябва да направи необходимото – да внесе в Народното събрание искане да се обяви “народният съд” за незаконен, да се отменят присъдите му и всички осъдени да бъдат реабилитирани.

Като единствен, останал още жив от осъдените на смърт от “народния съд”, аз се смятам задължен и повдигам пред Вас този въпрос, важен и от значение повече за престижа на България утре, в Европейския съюз, отколкото за мен и всички други осъдени на смърт от “народния съд”.

Моето решение сега да се обърна към Вас е и във връзка с Вашите изявления, че подкрепяте предложението да се отмени присъдата на Никола Ванцаров. Тази Ваша изява ме убеди, че Вие наистина с достойнство заемате високия пост, който имате, и че като главен прокурор със същите разбирания ще се отнесете и ще действате да се внесе в Народното събрание въпросът за отмяна на присъдите на “народния съд” и реабилитиране на осъдените.

Аз вярвам, че Вие няма да разочаровате мен и всички други, които вярваме, че Вие сте достоен главен прокурор на Република България.

Поздравявам Ви и Ви пожелавам успех – за престижа на България!

С уважение, **Иван Дочев**

Представителството на Българския национален фронт, Инк., в България от името на хилядите си последователи се присъединява към писмото-молба на д-р Иван Дочев, отправено до главния прокурор на Република България г-н Никола Филчев за съдействието му за отмяна на издадените срещу д-р Дочев две смъртни присъди през 1945 г. от т.нар. народен съд.

Ние твърдо вярваме, че г-н главният прокурор, като върховен блюстител на законността в Република България, ще съдейства в рамките на правомощията си да бъдат възстановени правата чрез отмяна на присъдите на д-р Иван Дочев, осъден преди 60 години на смърт от един противоконституционен, извънреден, революционен, партиен съд.

Нека уважаемият д-р Дочев, завърнал се в Родината преди осем години след 53-годишно политическо изгнаничество, встъпил в стогодишнината си, почувства, че България е станала правова държава, в която часовникът на правото се движи със закъснение, но времето му да отбележи победата на справедливостта винаги идва.

С настоящото ние отправяме и извънпарламентарно питане към народните представители в 39-то обикновено Народно събрание: Не е ли време в края на мандата на събранието да се внесе, дебатира и приеме Закон за възстановяване на правовия ред, грубо нарушен преди 60 години от комунистическата власт, и отмяна на присъдите, издадени от противоконституционния, революционен, партиен, така наречен “народен съд” в България?

БНФ, Инк.

Д-р Иван Дочев започна стотната си година

*Под негово водачество легионерството израсна
като алтернатива на комунизма и капитализма*

Съюз на българските национални легиони

До г-н Иван Дочев,
ул. "Сан Стефано" 18, Шумен

Господин Дочев,
От името на легионерите от всички поколения Ви поздравяваме по случай започването на стотната Ви година.

Вашият живот потвърждава думите на Апостола Левски, че "времето е в нас и ние сме във времето"!

Под Вашето водачество легионерството израсна като спасителна за нацията алтернатива на комунизма и капитализма. Затова през преходните етапи на историята то не беше отвято от политическите ветрове, а се запази жизнено заради дълбоките си корени сред народа.

Пожелаваме Ви още дълги години здраве и сила "на ползу роду"!

За България!

София, 10 януари 2005 г.

За легионерите: *Иван Григоров, Тодор Бобев, Димитър Бутански*

Отечество, хляб, свобода!

ЛЕГИОНЕР

Год. VII, Брой 2 (72) февруари 2005 г.

Път към
бъдещето

Подборки от книгата на г-р Иван Дочев "Шест десетилетия борба против комунизма за свободата на България"

Съюз на българските национални легиони

Легионерите бяха идейно оформена организация с вдъхновени членове, които се хвърляха в борба против комунизма с пълната вяра в себе си и готовност за жертви. Легионерите излязоха срещу комунизма не като поддръжници на съществуващия режим, а като идейни противници на марксизма, издигайки други, нови идеи и нови принципи: за отношението, което трябва да се възприеме към проблемите, засягащи народа и държавата; за урегулиране на отношенията между труда и капитала и между гражданите и техните честни интереси в обществото; за социална справедливост и правилно разпределение на богатата; за задълженията на гражданите към държавата и на държавата спрямо своя народ.

Легионерите отрекоха безкомпромисно идеите на марксизма: демаскираха го като конспирация срещу свободата на човека и независимостта на държавата и декларираха, че ще водят борба против комунизма до крайна и пълна победа.

На 13 юни 1930 г. в дома на Алекси Ангелов, ул. "Криволак" 14, Лозенец – София, се състоя среща на водачите на вече формираните легионерски групи в разните градове на цялата страна. Бе разгледан въпросът за създаването на една единна организация на легионерите, приемане на устава и излизане с политическа програма. Бе съставено временно централно ръководство начело с Александър Николов, което да подготви свикването и провеждането на един конгрес през идущата година в град Русе. На тази среща се реши да се смята състоялото се заседание на 13 юни 1930 г. в София, на споменатия по-горе адрес, за първия конгрес на Националните легиони, а този, който ще се състои в Русе, да бъде вторият конгрес.

След конгреса в Русе легионерите излязоха на политическата сцена в България със следната ПРОГРАМА:

1. Любов към народ и Родина.
2. Готовност за жертви пред олтара на Отечеството.
3. Осъществяване на вековните български на-

ционални идеали.

4. Свобода на личността – човешки права и равенство между всички.
5. Свобода на словото и печата.
6. Свобода на политическите убеждения.
7. Свободни избори – компетентни кандидати.
8. Опазване на националната ни вяра и църква.
9. Свобода на религиозните изповедания.
10. Християнски морал в отношенията между хората.
11. Право на частна собственост.
12. Право на свободно упражняване на частна професия.
13. Справедливи минимални прогресивно доходни данъци.
14. Свободна вътрешна и външна търговия.
15. Насърчение на частната инициатива във всички области.
16. Земята на тези, които я обработват.
17. Държавно подпомагане за модернизирането и увеличаването на земеделското производство.
18. Справедливо възнаграждение на труда.
19. Участие на работниците в печалбата на предприятията.
20. Справедливо разпределение на богатата.
21. Премахване на всякаква експлоатация на човека.
22. Работа за всички – елиминиране на безработицата.
23. Свобода за избор на работа и преговори за заплата.
24. Гарантиране на минимална заплата.
25. Повдигане стандарта на живота.
26. Доброволно коопериране на слабо производителите райони с поощрение от държавата.
27. Насърчение развитието на индустрията.
28. Регулиране отношенията между труда и капитала.
29. Капиталът – национално богатство.
30. Трудът – право и гордост за личността.
31. Широко и безплатно образование за всички, уважение на учителите.
32. Насърчаване на трудолюбивите и надарените.
33. Запазване патриархалното българско семейство – уважение към родителите.
34. Компетентно управление.
35. Справедливо правосъдие, еднакво за всички.
36. Отговорност на управниците пред народа.
37. Реорганизиране на администрацията, премахване на бюрокрацията.
38. Премахване на корупцията, строги наказания за провинилите се.

39. Външна и вътрешна политика, ръководеща се от интересите на народа и държавата.

40. Армията на своята висота – страж на независимост, ред и благоденствие.

41. Служба в армията, отечествен дълг, задължителен за всички.

42. Социални грижи за всички – подпомагане слабите и нуждаещите се.

43. Безплатна медицинска помощ.

44. Гарантиране на минимален доход.

45. Пенсии за възрастните, заслужилите и за прослужени години.

46. Гарантиране пълна защита на гражданите, имота и жилището.

47. Строги наказания за престъпниците.

Българският национален фронт

Началото на Българската антикомунистическа политическа емиграция датира от първия ден – 9 септември 1944 г., когато съветската армия окупира страната.

Още преди тази зловеща дата комунистическите партизани, криещи се из планините, бяха издали смъртни “присъди” срещу всички по-видни политически лица – антикомунисти. Такива присъди бяха издадени и срещу водачите на Националните легиони, една от най-изтъкнатите антикомунистически организации у нас.

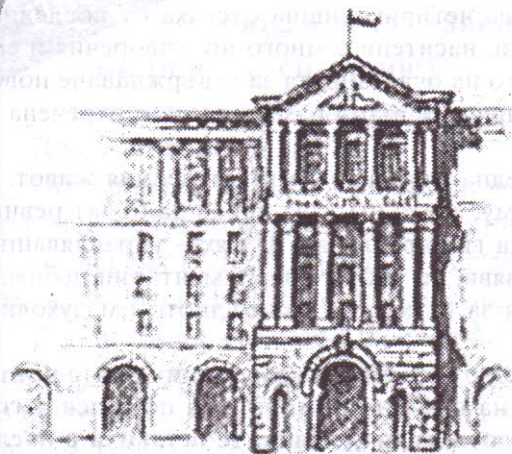
Когато радиото съобщи, че на 5 септември 1944 г. Съветска Русия обявява война на България и Червената армия навлиза в страната, тогава се постави началото на Българската политическа антикомунистическа емиграция.

Всички онези, срещу които комунистите отправяха закани, знаеха, че не ще бъдат пощадени. Очакваше се нарочените лица да бъдат тероризирани или ликвидирани без съд. Тези хора нямаха друг избор, освен да подирят спасение в други страни, за да не попаднат под издевателствата на уличните тълпи. Знаеше се, че новите властници вместо да спрат, ще насърчат тълпите, за да ликвидират противниците си, за да останат невинни пред външния свят...

Макар и много малко на брой, в първите дни българските национални антикомунистически емигранти започнаха да се организират в борбата срещу комунизма за свободата на България. Условията, при които бе поставена емиграцията да работи, бяха много трудни.

След края на войната, 9 май 1945 г., и окупацията на Германия от четирите съюзни сили – Аме-

Продължава на стр. 11

**В пряк или
в преносен смисъл
ИСТИНАТА
ИМА САМО ЕДНО ЛИЦЕ**

• **Философията на управление, която отстоявам, е съставена от две ясни цели – стабилност и сигурност.**

*Из Обръщението на министър-председателя
към нацията*

• **Там, където има добри закони и гаранции за тяхното върховенство, съществува добър държавен ред, осигуряващ стабилност и сигурност.**

СЪДЪРЖАНИЕ

Позиция

Равносметката

Премиер

Обръщение към нацията

Изказване пред Народното събрание

Правителство

Министър Милен Велчев участва в Световния икономически форум в Давос

Факти

Министър-председателят се среща с командващия Европейските сили на САЩ ген. Джеймс Джоунс

България на 52-о място по икономическа свобода в света от общо 161 държави

Приоритети

Люксембургското председателство на ЕС за България

Днес живеем в края на една четиригодишна отсечка от последните петнадесет години. Години преломни, наситени с много противоречия и емоции, породени от смисъла и съдържанието на очакванията за утвърждаване новото демократично, гражданско общество, изграждащо се върху разрушената и отречена тоталитарно-комунистическа система.

Четири години, като период от управлението на една държава, е миг от нейния живот. Но този миг е свързан с бита и честта на съвременниците му, което им дава право да бъдат ревниво възискателни към тези, на които са поверили правото да ги управляват. За тях – управляващите, народът съди не по шумните им медийни и публични изяви, по техните парламентарни небивалици, а по свършената от тях работа, създаваща условия за възможно най-пълното им духовно и материално задоволяване.

Миналите през властта, партии и правителства след рухването на комунистическата тоталитарна управленческа система, не можаха да отговорят на нуждите на хората за повишен жизнен уровень. Вместо условие за по-добър живот в новите политически условия, те оставиха в наследство: външно-политическа държавна изолация, милиарден външен дълг, неудържимо фалираща икономика, безработица и бедност, ескалираща корупция и престъпност, повсеместна бюрократия, пресметливо пълнещо джобовете им раздържавяване. Всичко това съпроводено с разрушена лична ценностна морално-етична система.

Чувствайки всичко това, през 2001 година на парламентарните избори народът с вяра във възможностите на Негово Величество Цар Симеон II му повери съдбините си за идващите четири парламентарни управленчески години. Преодолявайки получените в наследство негативи, правителството положи максимални усилия за решаване на проблемите. И резултатите се почувстваха:

- От 2004 г. България е пълноправен член на НАТО.
- След 2 месеца, на 25 04. 2005 г. ще бъде подписан присъединителният протокол за приемане на България в Европейския съюз.
- Безработицата през последните три години от 18 % спадна на около 12, 6 %. Бяха открити нови работни места, които поеха около 220 000 безработни.
- Минималното възнаграждение за този четиригодишен период от 85 лв. нарасна на 150 лв.
- Средната пенсия през 2001 г. беше около 91 лв. В края на 2004 г. достигна 135 лв.
- Добавките за деца с увреждания от 28 лв. се увеличиха на 105 лв.
- В резултат на взетите от правителството своевременни административни мерки сивата икономика извади на светло повече от 250 000 трудови договори.
- Корупцията във върховете на властта е на път да бъде сведена до възможния минимум. Трайното ѝ присъствие в по-долните управленчески структури, наследено от миналото и установено като правило на поведение, за да бъде изкоренено, е необходимо непримиримото отношение на цялото общество към нея.
- С престъпността се води война и тя ще бъде доведена до успешен завършек само тогава, когато бедността бъде победена и чувството за отговорност пред обществото стане неотменим елемент от морала на хората.

Тези постижения съвсем не са малки за изминалия четиригодишен правителствен мандат. Тук би трябвало да се добави, че има и пропуснати възможности за успешна по-резултатна борба срещу изброените по-горе бели петна, което по наша преценка се дължи на неусвоените правила за поведение, изисквани от новите условия на живот.

Въпреки всичко, наченки за повишаване стандарта на живот се чувстват. Функциониращата пазарна икономика вече не е въображение и мит, а нещо, до което постоянно се докосваме.

Място за колебание няма, че посоката на развитие, по която ни води правителството, е правилна. Целта е ясна. Пътят към нея е труден, но достижим с усилията на целия народ, безспорно, ръководен от един мъдър министър-председател, за какъвто се доказва Негово Величество Цар Симеон II.

Премиер

Симеон Сакскобургготски:

Философията на управление, която отстоявам, е съставена от две ясни цели – стабилност и сигурност

Обръщение на министър-председателя към нацията

Драги сънародници,

Обръщам се към вас тази вечер по повод последните събития в парламента. Само преди месец от трибуната на Народното събрание подчертах колко е важно да се съсредоточим изцяло върху работата, която ни предстои до края на мандата.

Страната ни навлезе в последната решаваща фаза от присъединителния процес към Европейския съюз. През изминалата седмица Съветът на постоянните представители на страните от Съюза одобри договора за членство на България. Остава малко време до 25-и април, когато страната ни следва да подпише този договор.

В този период ролята на българския парламент е особено важна. От него се очаква да вложи цялата си политическа енергия и да промени Конституцията, защото това е задължителна част от нашето присъединяване. Иначе не бихме могли да подпишем договора. Ще подчертая, че всяко отлагане поставя под въпрос графика на европейското ни членство.

Ето защо се обръщам и към политическите сили, представени в Парламента, и към всички български институции: сега е моментът да покажем, че сме в състояние да превъзмогнем своите партийни, лични или предизборни интереси в името на България.

Утре парламентът ще обсъди внесения от обединената опозиция вот на недоверие на правителството. Ако ни бъде отнет вотът, който вие – нашите сънародници, ни дадохте през 2001 година, позицията ни ще бъде следната – Народното събрание да бъде разпуснато и да се насрочат парламентарни избори. Който не одобрява това правителство, трябва да е готов да печели избори, а не да се стреми към властта чрез безпринципни договаряния.

Философията на управление, която отстоявам и която е в основата на правителствената политика, е съставена от две ясни цели – стабилност и сигурност. България преживя достатъчно залитания в една или друга посока. Ако кабинетът получи вот на доверие, той ще продължи да води политиката, която провеждаше, понякога по-успешно, понякога не толкова, през последните три години. В някои области може би сме грешили, но, както е известно – който не работи, той не греша.

Ние се стремим да променим живота на хората и се вижда, че успяваме. Не толкова бързо и толкова много, колкото ми се иска, но факт е, че България напредна значително от началото на мандата. И това не е резултат само от работата на правителството на НДСВ и ДПС, а от усилията на всички трудолюбиви българи. Днес техният успех зависи повече от упорството и способностите им, отколкото от едно или друго управление.

Тези дни видяхме, че българските граждани все по-малко се вълнуват от политическите интриги на деня. Свидетели сме на разминаване между приоритетите и очакванията на обществото, и самоцелните действия на някои политически сили.

Драги сънародници,

Вие знаете, че през целия си живот съм работил, според възможностите си, за положителния образ на Родината. Не измених на себе си и на поста министър-председател. От

началото на мандата си правителството полага усилия, за да промени отношението към България, да покаже на останалите държави, че тя се развива нормално, че тук съществува климат на коректност и доверие, стабилност и предвидимост. Тази политика, подкрепена от социалните партньори, от бизнеса, от обществото като цяло, дава своите резултати. Цифрите са известни на всички. Имайки предвид казаното дотук, много е трудно да си обясним – защо някои се опитват да разрушат изграденото с труда на българските граждани през последните години?! Нямам логичен отговор на този въпрос.

Очевидно е, че предизборната треска стана неуправляема в някои среди. Като човек, който от десетилетия със загриженост следи процесите в България, ще призная, че наблюдаваме една яростна и загърбваща добрия тон надпревара, далеч неотговаряща на националните приоритети. Искам да ви призова да не се поддавате на тези внушения и да отсъдите разумно – кое е доброто за вас и за страната.

Драги сънародници,

От позицията на моя опит ще си позволя да изразя убеждението си, че разумът и този път ще надделее. Животът неведнъж е доказал, че така желаната от всички страни власт е нищо сама по себе си. Тя има смисъл само ако е в служба на хората. Това е идеалът, около който всички политически сили могат да се сплотят повече отвсякога, защото именно сега историята ни дава шанс да преобразим Родината.

Изказване на министър-председателя Симеон Сакскобургготски в Народното събрание

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОДА МИНИСТРИ,
УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Изслушах внимателно изказванията дотук и от тази трибуна ви призовавам да успокоим политическите страсти и да помислим за това какво очаква българският народ от нас.

Ние носим отговорност за успешното развитие на страната и никой няма да ни прости безотговорно поведение. Хората искат спокойствие, сигурност и развитие към по-добро. Сега сме в период преди избори. Разбирам, че това е повод за изостряне на политическите борби. Самият аз се опитвам да не обръщам внимание на дребните политически игри. Ескалирането на напрежение, обаче, едва ли е необходимо. България преживя няколко кризи – политически и финансови. Хората знаят колко много загубиха. Нека не повтаряме правени вече грешки.

Постигането на стратегическите цели на България е основна задача на правителството, което оглавявам. През изтеклите три години и половина ние стъпка по стъпка работихме в тази посока и постигнахме резултати.

Станахме член на НАТО и правим възможноното да сме желан партньор. Членството в НАТО ни донесе не само сигурност и стабилност, но и направи милиони българи по-богати. Само за една година цените на жилищата и земята се увеличиха между два и пет пъти.

За първи път от 15 години ние можем да се похвалим с два милиарда евро чужди инвестиции. Това също е благодарение на сигурността и спокойствието на страната и региона. Тези инвестиции означават повече работни места, в по-добри фирми и по-високи заплати за повече българи.

Успехът ни по пътя на присъединяването към Европейския съюз е признат от цяла Европа. Остава ни още малко работа, за да приключим този важен за нас и децата ни акт. Какво означава да сме член на Европейския съюз? Това е още по-висока степен на сигурност и стабилност. Това са много пари за развитие. Това са нови предприятия, работа и доходи. С една дума, това означава възход.

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

Обърнете внимание. По тези три стратегически цели ние имаме национално съгласие. Когато има национално съгласие по стратегическите цели – България успява. Когато сме разединени – България губи.

Сега, в началото на 21-и век, навлизаме в нов етап на укрепване на държавността в национален и световен план. Изграждането на държавност означава адекватно институционално развитие. Доказвал съм неведнъж, че уважавам институциите. Ще подчертая нещо много важно. България влиза в новото хилядолетие с положителен знак на развитие. Предстоящото присъединяване към Европейския съюз ни тласка непрекъснато към усъвършенстване на институциите. В това отношение считам, че обществото ни подкрепя, защото хората се умориха да оцеляват, те искат да успяват. Българският народ иска стабилност, сигурност и просперитет. Това може да стане, ако сме единни, с ясното съзнание за отговорността, която всеки един представител на политическата ни класа носи.

Симеон Сакскобургготски: Особено важно е какви сигнали за нивото на нашия обществен живот ще изпратим по света в следващите шест месеца

Премиерът присъства на откриването на новата сесия на 39-тото Народно събрание

Нека не позволим предизборните ангажименти да повлияят на нормалния работен процес на парламента. С тези думи министър-председателят Симеон Сакскобургготски се обърна към народните представители при откриването на новата парламентарна сесия. От парламентарната трибуна премиерът призова депутатите да забравят политиканството и да концентрират усилията си върху законодателството, което ще движи страната ни напред. Това ще е доказателство за нашите сънародници, че в България политиките са отговорни и поставят националния интерес над всичко останало, подчерта премиерът.

Казвам това, защото от самото начало на тази година сме свидетели на засилваща се предизборна активност от страна на някои политически сили. Както знаете, от няколко години България е в обектива на всички европейски страни и институции. И това е нормално за страна, която ще стане членка на Европейския съюз съвсем скоро, заяви министър-председателят. Имайки предвид всичко това, смятам, че е особено важно какви сигнали за нивото на нашия обществен живот ще изпратим по света именно в следващите 6 месеца, посочи премиерът Симеон Сакскобургготски и пожела добрият тон и коректността да са водещите в отношенията между политическите сили. Нека търсим и пазим това, което ни обединява, защото само така ще изпълним задачата си да допринесем за доброто на Родината и нейните граждани, призова премиерът.

Той подчерта, че 2005-та ще бъде ключова година за България. Тя е важна за това, че през нея ще се проведат парламентарните избори. Но също така през нея ще бъде подписан Договорът за присъединяване към Европейския съюз и за първи път ще бъде разгледан и приет Закон за избори на български представители в Европейския парламент. С оглед на тези предстоящи събития министър-председателят акцентира върху приемането на закони, свързани с членството на България в ЕС, които ще ускорят модернизацията на

страната, ще стимулират още повече икономическото развитие и ще допринесат за постигането на основната цел – по-добър жизнен стандарт за българските граждани. Като такива премиерът определи и законите, които ще реформират образованието и науката у нас, и свързаните с децентрализацията на местната власт.

Симеон Сакскобургготски: Правителството стриктно спазва политиката на ненамеса в работата на медиите

Министър-председателят отговори на актуален въпрос във времето за парламентарен контрол

Уважаеми господин председател,

Уважаеми дами и господа народни представители,

Още в началото бих искал да отбележа, че в Редовния доклад на Европейската комисия за напредъка на България от 6 октомври 2004 г. няма забележки по отношение на свободата на словото. В частта Политически критерии от доклада се казва, че: “Свободата на изразяване е гарантирана от Конституцията и в законодателството са разработени необходимите правни разпоредби за нейното осъществяване” и “Свободата на изразяване се гарантира от закона”.

Бих могъл да приключа отговора си дотук, но тъй като споменавате една особено важна тема за всяко демократично общество, ще се възползвам от възможността да припомня някои факти.

Още от самото начало на мандата на нашето правителство, основни принципи във водената от нас политика спрямо медиите бяха – равнопоставеност, ненамеса в работата им и уважение към свободата на словото. Излишно е да ви давам конкретни примери, защото самите медии нееднократно са отбелязвали, че виждат и оценяват тази политика. Още повече, че в условията, в които започнахме работа, платихме висока цена за спазването на тези принципи.

Нашето правителство се отнася с еднакво уважение и толерантност както към най-големите и влиятелни медии, така и към по-малките регионални печатни и електронни издания. За нас няма важни и маловажни медии. Всички те имат своята аудитория и за нас е от значение обективната информация за нашите решения да достига до възможно повече сънародници.

Правителството стриктно спазва политиката на ненамеса в работата на медиите. Опитите за политически и икономически натиск, с които всички вие много добре сте запознати, а самите журналисти са изпитвали често, вече са в миналото и се надявам да не се повтарят.

Всичко това формира нашата медийна политика, която бих определил като модерна, обективна и коректна от наша страна. Въпрос на избор на самите медии е как да се отнасят към свободата, която имат. Те вече разполагат с Етичен кодекс и се надявам, че няма да остане само на хартия.

За да приключа темата, ще добавя едно изречение, което многократно съм повтарял и което обобщава всичко дотук – за нас е важно не правителството да има медиен комфорт, а медиите да имат правителствен комфорт. Сигурен съм, че това се цени високо от всички журналисти и медии в страната. А и, да си го кажем направо, допринеся немалко за изграждането на онзи нов и модерен образ на България, който се стремим да покажем на Европа.

Симеон Сакскобургготски: Необходима е промяна в досега съществуващия образ на ромската общност

Премиерът произнесе приветствие на международното откриване на "Десетилетието на ромското включване 2005-2015 година"

Министър-председателят Симеон Сакскобургготски, който е домакин на международния старт на инициативата "Десетилетието на ромското включване 2005-2015 година" заедно с унгарския си колега Ференц Дюрчани, произнесе приветствие пред участниците и делегациите на церемонията в Народния театър.

В речта си премиерът заяви, че е необходима промяна в досега съществуващия образ на ромската общност. Време е обществото да се раздели с някои остарели вече предразсъдъци. На преден план трябва да излезе положителният потенциал на ромите, тяхната воля за успех и равностойна реализация. Убеден съм, че нашите ромски приятели са достатъчно мотивирани, за да бъдат двигателят на тази промяна, защото ще успеем само заедно, а не поотделно, изтъкна още той.

Симеон Сакскобургготски цитира стара ромска поговорка, че с една тухла къща не се прави и подчерта, че за да постигнем желания резултат, е необходима мобилизацията не само на няколко институции, а на цялото общество. Той изрази убедеността си, че ако сме заедно, ще видим по-бързо ефекта от работата си. В този смисъл държа да подчертая колко е важно самата ромска общност да бъде единна и сплотена около целите на Десетилетието. Това е шанс за цяло едно поколение, а и за поколения наред оттук нататък, да постави началото на един нов, по-добър живот за всички ромски семейства, каза още премиерът в приветствието си.

Според него обединяването на осем държави в името на една такава обща цел е събитие с особено значение, което ще има своя положителен отзвук не само в нашите страни, но и в цяла Европа.

Българският правителствен ръководител изтъкна, че близо 400 хиляди граждани на нашата страна се самоопределят като хора от ромски произход. Както знаете, и у нас, и навсякъде по света, тази общност има стара история и самобитна култура. Ромите са пътували и преминавали през много страни, за да се установят на определено място. Така те са срещали и съжителствали с различни ценности, нрави и традиции. С времето тяхната самобитност е обогатила по свой начин тези държави. От друга страна, самите ромски общества са възприели елементи от заварената културна идентичност. Този начин на съществуване е в основата на ромската философия за живота, която ги е съхранила като народ. Историята им е свързана с нестихващо любопитство към света, известна е тяхната отвореност към други духовни ценности и култури. Като имаме предвид всичко това, бих казал, че ромските общности в нашите държави са готови пълноценно да участват в общия европейски процес на интеграция и сближаване на народите, просто защото това е било част от техния начин на живот през вековете, подчерта в приветствието си министър-председателят Симеон Сакскобургготски.

Премиерът каза още, че богатата и самобитна ромска култура е създавала авторитетни и талантиви личности, които допринасят за доброто на своите страни, в това число и в България, и участват във всички важни процеси. Повече от уверен съм в заложбите, в уменията, във възможностите на членовете на ромските общности в нашите държави. Затова бих искал в бъдеще да видим, че и самите те са по-уверени в собствените си сили и потенциал, допълни той.

В Народния театър министър-председателят приветства гостите и подчерта, че за България е чест да бъде домакин на Международния старт на Декадата. Той пожела на всички успехи в общите ни начинания и на добър час през Десетилетието на ромското включване!

Правителство

Световният икономически елит засилва интереса си към България

Министър Милен Велчев участва в Световния икономически форум в Давос

Министърът на финансите Милен Велчев, който участва в годишната среща на Световния икономически форум в Давос, координира началната дискусия на пленарната среща. За първи път, с помощта на технологии от последно поколение, на стотиците участници беше дадена възможност, чрез серия от гласувания, да определят кои шест проблема от първостепенна важност да се обсъждат с предимство през следващите дни, уточни Милен Велчев.

Участниците във форума са открили – бедността, образованието, глобализацията – свободна и равностойна търговия, климатичните изменения, Близкия Изток и въпросите на управлението на света, включително и борбата с корупцията. Министър Велчев е бил помолен да координира дискусията по въпросите на образованието и климатичните промени. Цялата дискусия обобщи в изказването си британският премиер Тони Блеър, с видео връзка в разговорите се включи и президентът Ширак, каза след пленарната сесия Милен Велчев.

Министърът на финансите проведе и множество двустранни срещи и дискусии. Той се срещна както със свои колеги, министри на финансите, така и с ръководители на големи компании. По време на срещата си със Стенли Фишер, който беше избран за управляващ Централната банка на Израел, Милен Велчев представи последните данни за икономическото развитие на страната. Стенли Фишер от своя страна изтъкна със задоволство факта, че фискалната политика на страната ни продължава да се засилва. България започва да постига целите, които си е поставила.

С приближаване на предстоящото подписване на договора за присъединяване на страната към ЕС световният икономически интерес към България продължава да се покачва. Това е основният извод от двустранните срещи на финансовия министър Милен Велчев след първия ден на Световния икономически форум в Давос.

Вицепремиерът Николай Василев: Днешният успех е ярък израз на доверието на инвеститорите в икономическата политика на правителството и в европейското бъдеще на България

Приключи продажбата на близо 2.9 млн. акции на БТК през Българската фондова борса

Днес се сбъдва мечтата на цяло поколение инвеститори и участници на капиталовия пазар, заяви вицепремиерът и министър на транспорта и съобщенията Николай Василев след приключване на аукциона по продажбата на акции от капитала на БТК.

Той посочи положителните ефекти от продажбата за страната ни: това е сериозна крачка в развитието на капиталовия пазар в България и към завършването на процеса на реституция, над

100 млн. долара чуждестранни портфейлни инвестиции са постъпили у нас вследствие на продажбата.

Държавата запазва “златна акция” в БТК. По първоначални данни в аукциона са участвали около десетина чужди инвестиционни фонда. Фактът е доказателство, че България е едно добро място за инвестиции и цените на всички активи са се повишили значително за последните няколко години, изтъкна министър Василев.

Днешният успех е ярък израз на доверието на инвеститорите в икономическата политика на правителството и в европейското бъдеще на България, посочи в заключение вицепремиерът Николай Василев.

Над 40 хил. жилища ще бъдат изградени по проект на Националната програма за подобряване на жилищните условия на етнически малцинства

Министър Фелиз Хюсменова участва в работата на кръглата маса, посветена на разработването на национална програма за подобряване на жилищните условия в градска среда на етнически малцинства в неравностойно положение, разработена от ПРООН. Срокът на изпълнение на програмата е 10-годишен и съвпада с реализирането на инициативата “Десетилетие на ромското включване 2005-2015 г.”

Програмата е разработена по поръчка на МРРБ и Националния съвет за сътрудничество по етнически и демографски въпроси. Дейностите по подготовката на програмата допълват подготовената национална жилищна стратегия, приета от МС през пролетта на 2004 г. Ползвател и участник в програмата ще бъде населението в ромските квартали, което е приблизително 412 500 души, разпределени в около 100 квартала на 88 града.

Програмата съдържа 2 основни компонента – инвестиционен и подпомагач. Към инвестиционния влизат рехабилитация на техническата инфраструктура, осигуряването на нови жилища, осигуряването на строителни материали, осигуряването на заеми от банки за дребен бизнес и подобряването на социалната инфраструктура. Към подпомагачия компонент влизат изготвянето на стратегии за местно икономическо развитие на кварталите, управление на земите и недвижимата собственост, и организиране на организациите, базирани в общността.

Проектопрограмата ще се финансира от правителството, местните органи за самоуправление, небанкови финансови институции, Европейския съюз и международни неправителствени организации. Разработени са 5 типови варианта на жилища с площ от 20 до 87 кв. м, като проектът предвижда изграждането на около 47 457 жилища.

Говорителят на правителството Димитър Цонев: Програмата на МТСП “От социални помощи към осигуряване на заетост” продължава и през 2005 г.

1400 от общо кандидатствали 1900 проекта са одобрени за изпълнението на програмата. Бюджетните средства по програмата са следните: 2003 г. – 217 614 144 лв., средногодишно 80 000 заети; 2004 г. – 141 282 076 лв., средногодишно 94 000 заети, 2005 г. – 127 140 000 лв., средногодишно 70 000 заети.

За крайно бедните 12 общини по картата за бедността се формира отделна програма с 2 млн. лв., по която те ще кандидатстват допълнително. МТСП ще отпусне средства и за наемането на 18 000 души на четиричасов работен ден в специални аварийни групи, които ще помагат на общините в зимни условия. Предстои и сключване на договори с около 11 хил. земеделски производители.

Средствата на МТСП за обучение, квалификация и стажуване се увеличават, нараства и броят на хората (56 000 души), които ще бъдат обучавани и ще имат по-голяма възможност да си

намерят работа. Основната цел на програмата е да възстанови трудовите навици и мотивацията на дълготрайно безработните. Постигането на тази цел не зависи от това дали работодателят е общината, частна фирма или неправителствена организация. При определянето на проектите по програмата общините кандидатстват при съблюдаване на условията на конкуренция и не се ползват с привилегии, каза правителственият говорител. Той окачестви “проблема” на общините, чиито проекти не са спечелили финансиране, като “инициирана драма”.

Факти

Генерал Джеймс Джоунс благодари на правителството на България, на българския народ и на Българската армия за подкрепата за операциите в Ирак и в Афганистан

Министър-председателят Симеон Сакскобургготски се среща с командващия Европейското командване на САЩ и Върховен главнокомандващ на Силите на НАТО в Европа генерал Джеймс Джоунс

Искам да се възползвам от случая, за да благодаря на правителството на България, на българския народ и на Българската армия за подкрепата, която оказвате за операцията в защита на свободата в Ирак и за операцията в Афганистан, каза генерал Джеймс Джоунс, след като се срещна с премиера Симеон Сакскобургготски. От името на американските военни искам да кажа, че оценяваме изключително високо възможността рамо до рамо да работим с българските си колеги в тези важни мисии, подчерта генерал Джеймс Джоунс. Нашите двустранни отношения във военен аспект се намират на високо ниво, което никога не е било досега в нашата история.

По време на срещата бяха обсъдени перспективите на българо-американските военни отношения. За нас е привилегия възможността да бъдем в България, защото тя е силен съюзник. Ние ценим приятелството. Гледаме напред към по-нататъшното развитие на това приятелство в името на нашите колективни цели, изтъкна след разговорите генерал Джеймс Джоунс. Ние високо ценим сътрудничеството и приятелството с нашите български колеги, с които дискутираме и потребностите на американските въоръжени сили за т.нар. “прек3препозиране”, изтъкна той.

Приходите в републиканския бюджет през 2004 г. достигнаха рекордните над 10 млрд. лв.

Изпълнението на Бюджет 2004 е в подкрепа на икономическата политика на правителството за осигуряване на фискална устойчивост и макроикономическа стабилност в предприемаческия период на България към ЕС

Приходите в републиканския бюджет през 2004 г. достигнаха рекордните над 10 186, 8 млн. лв., което е 112, 5% от годишния разчет. Те са с 1 021, 1 млн. лв. или с 11, 1 на сто повече спрямо

2003 г. Постигнатите резултати отразяват ефективността в работата на данъчната и митническата администрация, засиления контрол и излизането на светло на част от сивата икономика.

Изпълнението на Бюджет 2004 е в подкрепа на икономическата политика на правителството, насочена към осигуряване на фискална устойчивост в предприсъединителния период и поддържането на макроикономическата стабилност. И през 2004 г. основната цел на фискалната политика беше запазване на макроикономическата стабилност и ускоряване на икономическия растеж, който е балансиран, дългосрочен и устойчив, подчерта министърът на финансите Милен Велчев.

Данъчните приходи са с 1 174, 3 млн. лв. повече от 2003 г. Общият им размер е 8 469,7 млн. лв. Постъпленията от косвени данъци са 6 064, 8 млн. лв., което е ръст от 24,4%. Събраните преки данъци са 2 404, 9 млн. лв., което е 109, 4 на сто от програмата. Неданъчните приходи са 1 696, 8 млн. лв. или 108, 4 на сто от планираните.

Разходите по републиканския бюджет са 9 757 млн. лв. или 105% от предвидените за годината. Нелихвените разходи са 5 712 млн. лв. Лихвените плащания през 2004 г. са 692,5 млн. лв.

Извършените трансфери по републиканския бюджет са за 3 352, 5 млн. лв. На общините са предоставени 1 578 млн. лв. От тях: държавният трансфер на преотстъпения данък по Закона за облагане доходите на физическите лица е 800, 1 млн. лв., субсидията от централния бюджет е 631 млн. лв., а трансферът от други бюджети е 146, 9 млн. лв.

На Националния осигурителен институт са преведени 921, 9 млн. лв. Съдебната система е получила 170, 8 млн. лв., което е с 52, 7 на сто повече от 2003 г.

Излишъкът по републиканския бюджет е 429, 7 млн. лв.

Фискалният резерв към 31 декември 2004 г. е 4 810, 6 млн. лв.

Отчетените резултати са индикатор, че са постигнати набелязаните цели на фискалната политика за 2004 г. – поддържане на фискална устойчивост, макроикономическа стабилност и създаването на предпоставки за устойчив икономически растеж; съдействие за постигане на целите за членство в ЕС и подпомагане на предприсъединителния процес; финансиране на приоритетните разходи и т.н.

Министър-председателят Симеон Сакскобургготски предложи на Народното събрание да бъде създадено Министерство на културата и туризма

Премиерът обяви структурни и персонални промени в състава на правителството

Министър-председателят Симеон Сакскобургготски обяви предложенията си до Народното събрание за структурни и персонални промени в правителството. Те са в резултат на преговорите между коалиционните партньори в либералния алианс НДСВ, ДПС и “Новото време”. Имайки предвид важните моменти, които предстоят на страната до края на мандата на 39-то Народно събрание, реших да предложа на депутатите да одобрят структурни и персонални промени в Министерския съвет, каза премиерът Симеон Сакскобургготски. Те се базират върху три принципа — приемственост, съответствие с европейските изисквания и отговорност към поетите ангажименти към партньорите в либералната формация, допълни той.

Структурните промени предвиждат Министерството на културата да бъде преобразувано в Министерство на културата и туризма. Като аргумент премиерът посочи, че туризмът е важен

отрасъл за страната. Потенциалът, който нашата страна има, е огромен и е свързан с културните възможности, не само с тези, които са общоприети като синоним за туризъм. Мисля, че по този начин туризмът ще допринесе много за културата, а културата ще даде нова ориентировка към тази цел да се обединят тези две сфери. Нещо, което се практикува вече в не малко европейски страни, каза Симеон Сакскобургготски.

Министър-председателят предлага на Народното събрание да бъдат освободени от заеманите постове Лидия Шулева, Мехмед Дикме, проф. Божидар Абрашев и Милко Ковачев.

За министър на културата и туризма е предложена Нина Чилова, депутат от ПГ на НДСВ.

Милко Ковачев е предложен за министър на икономиката на мястото на Лидия Шулева. Тя ще ръководи предизборния щаб на НДСВ. Под нейно ръководство ще бъде изработен бъдещият управленски икономически план за развитието на страната на НДСВ за 2005-2010 г., обяви премиерът Симеон Сакскобургготски. За да бъдат предотвратени всякакви спекулации министър-председателят събщи, че вицепремиерът Шулева е подала оставка още на 26 януари.

Нихат Кабил е предложен за министър на земеделието и горите на мястото на Мехмед Дикме. От август 2001 г. досега Кабил е заместник-министър във ведомството.

Председателят на ПГ на "Новото време" Мирослав Севлиевски е предложен за министър на енергетиката и енергийните ресурси.

Министър-председателят Симеон Сакскобургготски подчерта, че оценява усилията, работата и труда на всеки един, независимо каква позиция изпълнява. В оставащите месеци е важно целият екип да продължи да работи неуморно, за доброто на нашето общество, в изпълнение на набелязаната управленска програма. Изказвам благодарността си на министрите, които напускат екипа като не се съмнявам, че те остават в този екип по чувства, взаимоотношения и колегиалност в общите ни усилия, каза премиерът.

Предложените структурни и персонални промени в правителството бяха гласувани от Народното събрание на 23 февруари.

България е на 52-о място по икономическа свобода в света от общо 161 държави

За една година страната ни се е изкачила с 26 места в класацията на американската фондация Heritage и Wall Street Journal. След нас са Гърция, Русия и Румъния

България е на 52-о място по икономическа свобода в света от общо 161 държави. Класацията се извършва чрез Индекса за икономическа свобода на американската фондация Heritage и вестник Wall Street Journal. След нас в класацията са Гърция (59), Хърватия (74), Русия (124) и Румъния (125).

За една година страната ни се е изкачила с 26 места в класацията. През 2004 г. бяхме на 78-о място, а през 2003 г. – на 104-та позиция.

52-то място на България я поставя в групата на страните с преобладаващо свободна икономика. Миналогодишното 78-о място я подреждаше сред държавите с несвободни икономики. Високо е оценена водената от правителството на премиера Симеон Сакскобургготски парична и търговска политика. В резултат на това общата оценка за страната се е повишила с 0,24 пункта – до 2,74 пункта.

Анализаторите изтъкват като предимство и предприетите законодателни промени за насърчаване на инвестициите.

Класацията за най-свободна икономика в света води Хонконг. Следват я Сингапур и Люксембург. Четвърто място заема Естония, а Ирландия е на 5-то.

Продължение от стр. 10

рика, Съветския съюз, Англия и Франция, се очертахта известни възможности за прояви в американската окупационна зона на Германия, Съобразно с това се предприеха първите стъпки в емиграционната дейност.

Една от най-първите прояви сред емиграцията беше публикуването в 1946 г. на списание "България", излизащо в Залцбург, Австрия. Много емигранти получаваха с радост първото свободно българско списание, но никой не знаеше къде се печата, редактира и изпраща. Това бе първият апел за организиране на емиграцията, не след дълго се разбра, че редактор на списанието е Иван Дочев, бившият водач на легионерите в България. Това още повече увеличи интереса, тъй като той бе известен в България като голям борец против комунизма. От много страни започнаха да се обаждат емигранти и проявиха интерес за предприемане на нещо общо. Създадох се връзки, които се разшириха и закрепнаха. Списание "България" продължи да излиза най-редовно, всеки месец, в продължение на една година. Чрез него се подготвиха условия за образуването на общобългарска емигрантска антикомунистическа организация. Така се дойде до първата среща на емигранти от Австрия и Германия през пролетта на 1947 г. в град Хайделберг, Германия. Присъстваха 21 представители от разни градове, предимно бивши членове от националните легиони в България. На тази среща се реши да се установи връзка между всички български емигранти в Западна Европа и да се свика при първа възможност учредително събрание за организиране на общобългарска емигрантска антикомунистическа организация.

Учредителното събрание беше насрочено през Коледните празници на 1947 г. в селището Оберменцинг край Мюнхен, Германия, и се пазеше в тайна. Американците все още бяха формално в съюз със Съветска Русия, имаше опасност да се повдигне дипломатически въпрос, ако научат комунистите.

Тайната бе запазена и на 24 и 25 декември 1947 г. в Оберменцинг се състоя учредително събрание, което сложи основата на Общобългарската емигрантска антикомунистическа организация – Български национален фронт.

В уречения час залата в малкия ресторант бе препълнена. Делегати бяха дошли от цяла Германия, Австрия, Италия, Франция, Швейцария и други страни. Между присъстващите личаха: д-р Иван Дочев, д-р Георги Паприков, д-р Димитър Вълчев, инж. Ангел Гъндерски, д-р Александър Любенов, д-р Матвей Джейков, д-р Ангел Тодоров, д-р Христо Попов, инж. Генчо Генчев, Кирил Евдокимов, д-р Цанко

Станков, инж. Тодор Калоянов, д-р Анатоли Цанов, майор Тодор Жеков, Константин Божилов, Милети Начев, Илия Златаров, Алеко Копринков, Пенчо Цокев, Димитър Недев и много други.

Д-р Иван Дочев откри заседанието. Той беше натоварен да го председателства. Разискванията бяха открити. Един след друг делегатите вземаха думата и говореха за готовност за борба и жертви. Съзнанието, че свободата на България няма никой да ни подари, а трябва да се извоюва, беше импулсът в разискванията и предложенията. Всички до един съзнаваха отговорността, която поемат на това историческо учредително събрание.

При пълно единодушие се реши да се образува общобългарска антикомунистическа емигрантска организация, която да се именува **Български национален фронт** – противоположна на комунистическия лъже-Отечествен фронт.

Програмата на организацията бе приета единодушно със следните точки:

"Безкомпромисна борба против комунизма, комунистическата идеология и система на управление.

Борба до крайна победа за освобождаването на България от червеното робство, установено на 9 септември 1944 г.

Премахване насилнически установения комунистически строй в България.

Обезсилване на всички правителствени наредби и закони, наложени от комунистическото правителство в България, противоречащи на интересите на народа и държавата.

Пълно зачитане на вековните национални идеали на българския народ и гарантиране на правото му да живее свободно в справедливо и законно ръководена независима държава с демократично управление.

Осигуряване на всички граждани в утрешна свободна България на еднакви права и задължения, без разлика на произход, вероизповедание или социално положение.

Гарантиране правото на частна собственост, частна инициатива, справедливо възнаграждение на труда и правилно разпределение на богатата.

Създаване и поддържане на приятелски политически отношения и икономическо сътрудничество с всички съседни свободни страни на базата на пълно зачитане на независимостта на всяка държава и нейните народни интереси.

Възстановяване на Търновската конституция като основен закон на Великото народно събрание, което да реши съобразно свободно изразената воля на народа какъв ще бъде бъдещият строй и управление на страната."

Критично

Международният институт за Македония в нов облик

Навършиха се 10 години от създаването на Международния институт за Македония (МИМ). През изминалия период бяха реализирани редица проекти, чрез които различни институции в чужбина бяха запознати с културата и състоянието на човешките права на българското население, живеещо в съседните на България държави.

Амбициозният план, който си поставят за реализиране неговите членове, говеде до реорганизация на неговата структура и разнообразяване на формите му на дейност. Новата ориентация на тази научно-политическа инициатива налага и промяна на името от Институт във Форум, символизирайки форума на древния Рим, където са обсъждани важните държавни въпроси. Днес МФМ вече е секция на една от най-старите политически емигрантски организации – Българския национален фронт (БНФ), създаден още през далечната 1947 г. в Германия от г-р Иван Дочев. Идеята за свободна, национално обединена и социално справедлива България, залегнала в програмата от БНФ от времето на съветската окупация на страната ни, и днес е актуална, въпреки убеждението ни, че живеем в “демокрация” и че успешно се “присъединяваме” към Европа.

Най-важните държавни и национални въпроси се пренебрегват или пък се слагат на втори план. Първият въпрос е социална справедливост и стопанска стабилизация в страната, а вторият – всеотдайна грижа за нашите сънародници в съседните държави, попаднали под чужда власт по силата на несправедливи договори. Българите от Западна Тракия, от Беломорска и Вардарска Македония и българска Поморавия и днес, когато толкова много се говори в Европа за човешки и етнически права, са подложени на пълно погичение и груба асимилация или отнародняване. Особено учудващ експеримент, непознат досега в човешката история, е създаването на паралелен етнос в Македония, известен под названието “македонизъм”. Той е проектиран

още от сръбския агресивен шовинизъм и възприет впоследствие от Коминтерна, а днес техните идейни наследници правят поредния план за нов етнопродукт – “шопска” нация и език от Ниш до София. Дори граматиката на този нов “език” вече е отпечатана.

Задачата на МФМ е да запознава европейската общественост посредством фактите с историята и настоящето на тези български общности, с които трябва да се съобразяват както съседите, така и приятелите на истината и справедливостта от Стария континент. Това е необходимото условие за спокоен и конструктивен европейски дом, какъвто се планира от теоретиците на евроинтеграцията.

Ръководството на МФМ се състои от 12 души, всички с висше образование, с високи морални и патриотични чувства, специалисти по исторически, културни, етнически и международноправни въпроси, повечето с българо-македонско потекло и всички членове или симпатизанти на БНФ.

Форумът ще действа координирано с ръководството на БНФ в Чикаго и ще бъде ръководен от г-н Петър Захаров, българин от Западните покрайнини, дългогодишен политически затворник в Югославия, където излежава две присъди поради отричането на македонска нация и език, дългогодишен политически емигрант, противопоставял се на скопската македонистка пропаганда, член на борда на директорите на БНФ, почетен член на ВМРО, живеещ понастоящем в Кралство Швеция. Секретар е Спас Ташев, бивш зам.-председател на Държавната агенция за българите в чужбина, отличен познавач на македонския въпрос, председател на Националната контролна комисия на МВРО и докторант по демография в БАН, постоянно живеещ в София. Другите членове са от Македония, Западните български покрайнини и емигранти в европейските страни. Ето пълния списък:

1. Петър Захаров – председател
2. Спас Ташев – секретар

3. Инж. Георги Чаракчиев – Германия
3. Иван Николов – журналист, София
5. Иван Николов – Босилеград, Западни покрайнини
6. Найден Колев – Цариброд, Западни покрайнини
7. Трайче Витанов – Струмица, Македония
8. Владко Стаматовски – Скопие, Македония

9. Д-р Панделис Клизацис – Лерин, Беломорска Македония
10. Генциян Пируши – Тирана, Албания
11. Д-р Марко Шукарев, Цариброд, Западни покрайнини
12. Инж. Димитър Бачев – Шутгард, Германия

Седалището на МФМ е: София 1220, ул. “Дечко Узунов” 13, тел. (02) 836 2166, e-mail: lihnda@abv.bg.

Коментар

Георги Чаракчиев,
Германия

В новоизлязлата във Франция енциклопедия “Езиците на света” на издателската къща “Робер Лафон”, автор Мишел Малер, македонският език е обявен за диалект на българския.

Реакцията на днешните македонски “патриоти” бе такава, каквато можеше и да се очаква:

– Съветът за македонски език ще поиска от автора на енциклопедията да промени определението за македонския език.

– Македония ще изпрати писмен протест, тъй като смята, че е неприемливо и научно необосновано представянето на македонския език като диалект на българския.

– Македонски дипломати в Париж ще се срещнат с представители на издателската къща и ще настояват грешката да бъде поправена.

Реакция жалка, смехотворна и достойна за съжаление.

Протестираат съратниците и съмишлениците на югославските комунисти-шовинисти, вкарали народите на бивша Югославия в най-отвратителната братоубийствена война в края на XX век, в сърцето на Европа. Тези югославски комунисти, които по нареждане на Коминтерна и Москва създадоха т.нар. македонска нация.

Да го припомним отново и отново.

Македонският език – диалект на българския

Да огласяваме (за кой ли път вече) резултати от дългогодишна изследователска дейност на историци, учени езиковеди, слависти, между които и видни сръбски учени, живели и творили по време, когато налудничавите идеи на сърбокомунизма и интернационализма бяха още непознати, когато тези учени работеха в името на Науката, а не по нареждане на Коминтерна.

На тези учени, обективни, безкористни и непредубедени, даваме отново думата.

Македония и македонците¹

Проф. Державин

(Превод от немски)

В модерната наука се налага упорито мнението, че македонските славяни са българи и техният език – българско наречие. Науката гържи това свое убеждение на непосредствени наблюдения и изследвания от цяла плеяда пътешественици и учени, посетили Балканския полуостров по различни времена и изследвали езика и нравите на славянското население в Македония.

Вук Караджич

През 1822 г. излезе от печат прочутата в историята на славянската наука и

¹ Из труда на проф. Державин “Македония”, изд. 9-р Парлапанов, Лайпциг.

просвета книга, написана на сръбски език, на незабравимия Вук Караджич “Приложение към Санкт-Петербурския сравнителен речник на всички славянски езици, като се вземе специално под внимание българският език”.

С тази си книга Вук Караджич извежда за пръв път забравения от всички български език отново на дневна светлина. Като норма за езика е използвано македонско наречие, а именно разложкото, а като такава за българския език – няколко български песни, които му бяха предадени от българи от Разлог. Огромното значение на този факт ни става ясно, като си припомним, че епохата, през която живя и твори Вук Караджич, бе епоха на национално-културното възраждане и подема на националното самосъзнание на сръбския народ.

Показанията на Вук Караджич са ни толкова ценни поради това, тъй като представляват едно историческо свидетелство, което доказва, че при сърбите в началото на XIX век не е съществувало никакво съмнение по отношение на Македония – населението ѝ и езика ѝ са били смятани за български.

Иван Рауч

През XVIII в. (1794-1795 г.) във Виена излиза от печат книгата на сърбина Иван Рауч, озаглавена “История на славянските народи”. В този труд се посочва като южна граница на Сърбия билото на Шар планина и Македония. Сръбският историк Иван Рауч посочва в своята “История” (1794 г.), че Сърбия се простира на юг до Шар планина и Македония; по неговите данни Косово поле граничи с България (стр. 194), което означава, че сръбският историк разглежда в края на XVIII в. областта Скопие като българска земя. Същите граници показва през 1887 г. сръбският професор Карич в неговия импозантен труд “Сърбия” (Белград, 1887 г.), като основа за определяне на сръбските граници.

Византийската писателка Анна Комнина нарича Скопската област барьерата

на Мизия. Българският цар Константин Тих нарича Скопската област неговата “Долна земя”.

Проф. Нидерле

Проф. Нидерле прави един подробен преглед на богатата литература по Македонския въпрос и достига до следното убеждение: “По отношение на езика – казва той – цяла Македония принадлежи към България, а не към Сърбия.

По това време нито гърци, нито сърби са оспорвали този факт. Нито Македония, нито Солун са били тогава за гърци и сърби предмет на дискусии. Вместо това културният живот в Македония в периода след седемдесетте години на XIX в. е бил много тясно свързан с България. Български училища са съществували тук и по-рано; цяла плеяда народни просветители, както и едни от първите български писатели са се родили и израснали в Македония: отец Паусий, Йоахим Карчовски, Кирил Пейчинович от Тетово, Хриस्ताки Павлович, архимандрит Анатолий, Ангел Палашев, Райко и Иван Жинзифови, Димитър и Константин Миладинови, основателят на българското училище Неофит Рилски. Първата българска печатница е била открита през 1839 г. също в Македония, в Солун.

Проф. Григорович

Въз основа на непосредствени наблюдения върху езика, начина на живота и нравите на славянското население на Македония, както и във връзка с наблюденията върху езика на живеещите по р. Дунав българи, проф. Григорович определя през 1844 г. македонските славяни като принадлежащи към българския древен етнос.

Легендата, упорито поддържана от сърбите, според която пътешественици и учени са наричали през XIX в. въз основа на погрешно разбраното наименование “бугари” македонските българи, се оборва напълно в резултат на доказаните сериозен характер на изследванията върху българския език, направени от починалия вече руски славист.

В. Облак

Ученият славист В. Облак, автор на класическото проучване “Македонски изследвания: славянски диалекти на южна и северозападна Македония”, излезли в протоколите от заседанията на Виенската академия на науките през 1896 г. (Филос.-исторически клас, том СХХХIV), разглежда македонското наречие като принадлежащо към българския език.

“Голямата заслуга на българския народ се състои не само в това, че той е дал на славянския свят езика на културата и просветата, но и в това, че многоизстрада дала България е била прародината на славянската култура. Тук, в България, след смъртта на св. Методий, неговите ученици и съратници, начело със св. св. Климент и Наум, прокудени по най-жесток начин от Моравия, намират при цар Борис I най-радушен прием. През годините на прочутия Златен век на цар Симеон – син на цар Борис I (IX-X в.), под непосредственото съдействие на учениците и съратниците на светите братя тук разцъфтява първата многообхватна, обширна и съдържателна славянска литература, която за пръв път пренася на славянска земя плодовете на тогавашната византийска култура и стана база за сръбската и руската национални култури. При тях българската национална култура претърпява по-нататъшно развитие и актуализиране.

Що се отнася до България, тук делото на славянските апостоли св. св. Кирил и Методий никога не беше забравено и никога не загасна. Напротив, независимо от ужасите на робството, родният език и старобългарската литература бяха за българите пътеводна звезда, която ги водеше към тяхното културно възраждане, през което старобългарската литература и език бяха приоритетни.

Ако в Македония на политическите претенции на отделни националности се противопоставят техните етнографски взаимоотношения, според проф. Нигерле българите се явяват най-силният елемент в Македония.”

гарите се явяват най-силният елемент в Македония.”

П. Н. Милуков

“Когато един сръбски посланик упреки граф Игнатиев във вземане на страна в полза на България при формулиране на Санстефанския договор, граф Игнатиев подскочил от стола си, извадил от писалището си цялата документация, използвана при сключване на примирието, разгърнал пред сръбския посланик различни сръбски географски карти и учебници, които недвусмислено доказвали, че териториите, отгадени на България, никога не са принадлежали на Сърбия. Напротив, това са били винаги законни български територии.”

Проф. Вайганг

През 1898 г. един отличен познавач на Македония, професорът от Лайпцигския университет Густав Вайганг публикува изследването “Националните стремежи на балканските народи”.

“Моемо твърдение – казва този учен, – че македонците принадлежат към българския етнос, се потвърждава единодушно от всички пътешественици-изследователи, посетили Македония по-рано или в последно време. Чиста измислица са уверенията на сърбите, че наименованието “българи” е било дадено на населението в Македония в поново време. През време на моите пътувания в Македония през 1886, 1889 и 1890 г. срещнах наистина някои българи, които ми казаха, изглежда от симпатия към гърците, че са гърци, аз обаче не срещнах нито един, който да каже, че е сърбин... Южно от сръбската граница и Шар планина в Македония, с изключение на емигрантите, няма нито един чистокръвен сърбин.”

(Със съкращения)

Бел. авт.: Настоящият материал е изпратен и до издателска къща “Робер Лафон”, Париж, както и до автора на енциклопедията “Езиците на света” г-н Мишел Малер.

*Драги читатели на сп. "Борба",
Отзоваваме се на молбата на мнозина от вас да поместим в списанието материали, свързани с мотивацията на Н. В. цар Симеон II да вземе участие в българския политически живот – с поместените материали, без познаването на които според нас е невъзможна обективна преценка за ВЧЕ-РА И ДНЕС. А ЗАЩО НЕ И ЗА УТРЕ.*

С поглед към миналото С лице към настоящето С перспективи за бъдещето

КОМЮНИКЕТО от 10 февруари 2001 г. на пресцентъра на Негово Величество

Благодаря на Конституционния съд за взетото решение и особено на господата народни представители, които го сезираха...

Въпреки че лично аз нямам постоянен петгодишен престой в България, съмнявам се, че може да се намери друг човек, който да е бил по-съпричастен с проблемите на страната и хората. Моят живот и възпитание имат само един смисъл – развитието на България като модерна държава и успехът на българина като личност и стопанин...

Не съм губил времето си в гемагогия за постигане на временен успех, както правят някои, нито съм действал, воден от лични интереси и амбиции по подобие на други...

Не допусках, че са ми нужни само 183 дни годишно, за да познавам проблемите на народа си. В политически план изчерпателната и прецизна резолюция на Конституционния съд не допринася с нищо за решението на един от важните за страната въпроси, нито за постигане на необходимото политическо равновесие...

Без да подлагам на съмнение нито за миг правдивостта на решението на Конституционния съд, не мога да не отбележа, че с него се потвърждава "тенденцията от 1991 г., когато бе добавено уточнението за петте години физическо присъствие в страната, като условие за кандидатирането за президент, изцяло в моя чест". Това може да го разбере всеки, без да бъде конституционалист или правен експерт.

По силата на Провидението съм историческата връзка между миналото и бъдещето и с много търпение и постоянство съм станал незаобиколим фактор в живота на България...

Не става въпрос за амбиция за власт, както някои ми приписват, защото съм се родил с нея, нито за партийни интереси, нито за популизъм. Симеон не умее да лъже народа, тъй като прекалено много го обича...

Искам да уверя всички и най-вече хилядите хора, които всячески търсят начин да гласуват за Симеон, че ще могат да го направят!

(Със съкращения)

ОБРЪЩЕНИЕТО от 6 април 2001 г.

Мои сънародници!

Днешният ден е повратен в моя живот. Десетилетия наред съм живял с дълга си да ви служа. Десетилетия наред съм страдал заедно с вас за нещастната ни съдба. Никога обаче не ме е напускала вярата в свободна и силна България. Бях щастлив в края на 1989 г., когато диктатурата рухна и се откри възможност за достоен и благополучен живот в цяла Източна Европа. Измъчих се по-късно, когато видях, че мечтите отстъпват място на бедността и отчаянието. През този период за мен нямаше нищо по-болезнено от вика за помощ на стотици съотечественици, намиращи се на границата на човешкото съществуване. Откликнах с каквото можах и колкото ми бе позволено...

Решен съм повече от всякога да изпълня историческия си дълг към България, ако на предстоящите парламентарни избори получа мощна подкрепа от Вас.

Драги съотечественици,

С това обръщение към вас поставям началото на “Национално движение Симеон Втори” в името на три принципни цели:

Първо. Бърза и качествена промяна в стандарта на живот у нас чрез постигане на функционираща пазарна икономика в съответствие с критериите за членство в Европейския съюз. Готов съм да предложа схема от икономически мерки и социално-икономическо партньорство, посредством които не по-късно от 800 дни **прочутото българско трудолюбие и предприемчивост ще променят живота ви...**

Второ. Скъсване с политическата партизанщина и обединяване на българската нация около изконните ни идеали и ценности, които са съхранили величието ѝ през хилядолетната ни история...

Трето. Въвеждане на правила и институции, насочени към премахването на корупцията, която се е превърнала в главен враг на България, обричайки народа ни на бедност и отблъсквайки жизнено-необходимия чуждестранен капитал...

Разчитам на безрезервната подкрепа на всеки, който досега е вярвал в мен...

За мен в този исторически момент да бъда лидер има смисъл единствено ако работя за всички. Моята сила е във вашата подкрепа! Заедно ще успеем, тъй като “Съединението прави силата”!

Симеон II

(Със съкращения)

ПРОГРАМАТА

Предизборна програма на коалиция “Национално движение Симеон Втори”

1. Икономическа стабилност

Стратегията на НДСВ предвижда поддържане на стабилна национална валута, ниско равнище на инфлацията и политически балансиран бюджет.

2. Устойчив икономически растеж

За целите на динамичното икономическо развитие НДСВ приоритетно ще насочи усилията си за: радикална данъчна реформа, привличане на инвестиции, стимулиране на износа, ускоряване на приватизацията, внимание към малките и средните предприятия.

3. Социална политика

Прогласената в преамбула на Конституцията “социална гържава” остана само пожелание, което нито едно правителство не можа да осъществи.

Какво следва да се направи?

Промяна на политиката на доходите, стимулиране на заетостта, борба с безработицата.

4. Здравеопазване

Продължаването на здравната реформа да се осъществява в следните направления: промяна на икономическата и финансовата политика, достъп и качество на здравеопазването, усъвършенстване на здравноосигурителната система.

5. Екология

Екологичната обстановка да бъде качествено променена в пълно съответствие с европейските стандарти.

6. Децата, младежта и спортът

Осигуряване на достъп до качествено образование, достойни условия за физическо възпитание и спорт, социална интеграция, ангажиране на младите хора в обществения живот на местно и регионално ниво.

7. Образование и наука

Образователната система все още е подчинена на силна административна регулация. Тя трябва да се превърне в решаващ фактор за духовното извисяване на младите българи. Затова образованието се определя като национален приоритет, заради което трябва: равен достъп до образованието, контрол върху качеството на образованието, трайни правила за финансирането му, осъвременяване на образователните програми, повишаване на образователния статус на учителите.

8. Култура

9. Местно самоуправление

10. Външна политика – национална сигурност

Присъединяване към НАТО и Европейския съюз – стратегически външнополитически приоритет.

11. Законодателство, преработване, администрация и вътрешен ред

Към културата

Съхраняване на историческото и културното наследство на българския народ и утвърждаване на българската култура при сегашните трудни икономически и политически условия.

Към местното самоуправление

Да бъдат установени и прилагани ясни правила за взаимодействие между органите на местно самоуправление и централните сръжавни органи. Разширяване на компетенциите на органите за местно самоуправление.

Към външната политика

Непосредствена външнополитическа задача е през 2002 г. България да получи покана за присъединяване към НАТО от срещата на най-високо равнище на Алианса в Прага. В случай на успех можем да разчитаме на пълноправно членство на България в НАТО през 2004 г.

Националната ни сигурност е неделима от сигурността на региона и неговия просперитет. България следва да развие и утвърди своята роля на генератор на стабилност в региона, както и на водещ фактор в процеса на неговата интеграция в европейските и евроатлантическите структури.

Към законодателството

Програмата на НДСВ не би могла да бъде осъществена без създаването на адекватна юридическа рамка. Тя се свежда до юридизиране на почти всички социално значими човешки дейности и запазването на правно ненакърнимата автономна сфера на човека.

Бележка на редакцията:

Надяваме се, поставяйки на вниманието ви тези позабравени, но важни според нас политически документи, да сме допринесли за:

- възстановяване в съзнанието ви на факти, свързани със събития от близкото минало;
- актуализирането им в настоящето;
- пътя, който те чертаят за бъдещето.

Редакционна поща

Декларация

на Регионалното ръководство на репресираните след 9 септември 1944 г. в България, ул. "Младежка" 25 – Пловдив

Ние, репресираните след 9 септември 1944 г. в България, сме политическа сила, която се е борила непосредствено след 9 септември 1944 г. срещу варварския комунизъм. Ние не можем да забравим зверствата на комунистическите изверги в Държавна сигурност, лагерите и затворите в нашето мило отечество. Ние не можем да забравим хилядите невинни жертви, които комунистическите кръвници избиха след 9 септември 1944 г. без съд и присъда.

Партията столетница, чиято издънка е БСП, на 9 септември 1944 г. чрез преврат с навлизането на съветските танкове в България взе властта, изби хиляди невинни жертви, забрани партиите и вкара лидерите им в лагерите и затворите.

След 10 ноември 1989 г. ние, репресираните, станаме една от тринадесетте партии – учредители на СДС. СДС беше знаме и ние го прегърнахме. С него продължихме борбата срещу столетницата, чиято издънка е БСП.

Днес ние сме свидетели на страшно предателство от страна на някои лидери на СДС и ДСБ начело с господин Иван Костов. Те се съюзиха с най-големия враг на българския народ. Прегърнаха неговата максима "Целта оправдава средствата".

Не можем да простим и на г-жа Мозер и д-р Китов, които с такава жар потъпкаха костите на хилядите жертви, които даде Земеделският съюз!

Не можем да простим на онези българи, които се съюзиха с комунистическите изверги!

7 февруари 2005 г., Пловдив

Председател **Димитър Райчев Радев**

Декларация

от Асоциация "Български национален фронт" и Движение "Шести април"

Уважаеми г-н председател,

От името на членовете на АБНФ и Движение "Шести април" сме упълномощени да направим следната декларация:

1. Изразяваме пълно несъгласие с акта на отстраняване на проф. Огнян Герджиков от поста му на председател на 39-то Народно събрание.

2. Смятаме за целесъобразно ПГ на НДСВ да издигне отново кандидатурата на проф. Герджиков за председател на 39-то Народно събрание до края на неговия мандат.

3. Изказваме нашето възмущение и несъгласие от политическите инсинуации и опитите на определени парламентарни групи да се създаде абсолютно ненужна парламентарна криза с последваща правителствена криза.

4. Изказваме пълна подкрепа на сегашното правителство и вярваме, че ще се справи с всички предизвикателства и ще завърши успешно пълния си мандат.

7 февруари 2005 г.

*Асоциация "Български национален фронт", координатор за Южна България Емил Атанасов
Движение "Шести април", председател Жеко Жеков*

Предложение за Законопроект

от Пловдивския клуб на Асоциация "Български национален фронт" и Национално движение "6-и април" – Пловдив, и за внасянето му в Народното събрание

Господин председател,

На днешно разширено събрание на членовете на цитираните по-горе наши организации беше разисквано и прието следното предложение за законопроект с молба да внесете в Народното събрание:

При обсъждането на Закона за избор на народни представители да се намери и залегне възможността за отнемане и предсрочно прекратяване на депутатските пълномощия на народни представители, погазили автентичния вот на своите избиратели и на политическите партии, които са ги издигнали, и проявили нелояност към същите.

Разбираме трудността и сложността на горното наше предложение, но досегашната парламентарна практика, реакцията на избирателите, както и поведението на някои народни представители в сегашното Народно събрание ни дават достатъчно основание да поставим на вниманието Ви този въпрос в контекста на предстоящите законови промени.

* * *

На 26 октомври 2004 г. беше свикано общо събрание на местния клуб на Асоциация "Български национален фронт" – Пловдив. Беше предложено и избрано с пълно мнозинство ръководство на клуба в състав:

Минка Гатева – почетен председател;

Георги Бютюнев – председател;

Видьо Видев – заместник-председател;

Димитър Тулкиян – секретар;

Димитрия Копринкова – касиер;

Лилия Журналова – член.

След процедурата по избора на ръководството събранието взе решение членовете на клуба съвместно с НДСВ – Пловдив, да присъстват на тържественото събрание по случай Деня на народните будители, организирано за провеждане на 31 октомври 2004 г. във Военния клуб в Пловдив.

На 1 февруари 2005 г. по случай 60-годишнината от осъждането и избиването на регенти, министри и народни представители на лобното място в Софийските централни гробища беше извършено почетно възпоменание на жертвите на комунизма в България.

Същия ден беше отслужена панихида в храм "Св. Георги" в София.

Панихида беше отслужена и на 2 февруари 2005 г. в храм "Св. св. Кирил и Методий" в Пловдив, организирана от Пловдивския клуб на Българския национален фронт и Съюза на репресираните – Пловдив.

Драги редактори на сп. "Борба",

Много благодаря за книгата "Освободителните" мисии на Русия-Съветския съюз във и около България" от Иван Лилов, която ми изпратихте, книга, за която отдавна съм мечтал. Нямам думи да се изкажа за това малко евангелие.

Тотю Дечков, с. Мраченик, общ. Карлово

* * *

Уважаеми г-н Спасов,

Поздравявам целия творчески колектив на любимото ми списание, което с нетърпение очаквам и чета със съзи на очи и запалено кандило.

Благодаря за списанието, най-вече за книгата, която получих.

Васил Бошев, с. Мартен, обл. Русе

* * *

На 21 декември 2004 г. клубът на Асоциация "Български национален фронт" – Пловдив, организира коледно и новогодишно празненство, което завърши с приветствие и пожелание към читателите на списание "Борба" за крeпко здраве, семейно щастие и много веселие през коледните и новогодишните празници. И с традиционното –

Честито Рождество Христово!

Честита, мирна и плодотворна 2005 година!

* * *

Събиране на пилците

"Совите не са това, което са..." (из филма "Туин пийкс")

Наближават парламентарни избори... Комунистическите партийни лидери по места са се размичали да изглаждат груповите си и личностни противоречия в "майчицата кърмилница" БКП/БСП – за сметка на ошашавеното (от тях самите!) разнородно и разноцветно общество, за да могат "единни и сплотени" да вземат цялата власт в ръцете си. Е, има време все пак – ще видим, живот и здраве!

Лошото е, че са "царе" на лъжите и "акробати" в превъплъщенията си и могат – реално – да заблудят и измамат отново немалка част от гласоподавателите. Ще пуснат като "коз" в играта си и националната карта, "загрижени" за съдбата на родината и нацията, които изобщо не познават и отдавна са се отрекли от тях в полза на личните си и групово-партийни и котирийни интереси. За тях няма мило-драго и всичко е пари и власт!

Да бдим и противостоим на манипулациите и машинациите им!

Димитър Бутански

На 16 януари 2005 г. пред паметника на Илия Минев в София беше отдадена почит и организирано поредното честване на годишнината от основаването на Независимото дружество за защита правата на човека.

61 години от убийството на ген.-майор Христо Луков

Роден е във Варна. Завършил Военното училище в София. Взел участие в Балканската война като адютант на Втори артилерийски полк, а през Първата световна война е командир на батарея в Двайсет и седми артилерийски полк.

От 23 ноември 1935 г. до 24 януари 1938 г. е министър на войната в правителството на Георги Кьосеиванов. Първата задача на министъра е да обходи гарнизоните на страната, където провъзгласява трите свещени "Б" – "Бог, Борис, България". На 3 март 1936 г. във Военния клуб той прочита заповед за разтурянето на Военния съюз, който стои в основата на преврата от 19 май 1934 г., и забранява на военните чинове да се занимават с политическа дейност, като освобождава офицерските чинове на съюза от задължения.

Като министър генерал-майор Луков има големи заслуги за превъоръжаване на Българската войска. През 1936 г. тайно доставя първите леки танкове от Англия, самолети от Полша, противовъздушни и планински оръдия, минохвъргачки, противотанкови пушки и бойни самолети от Германия.

Завършва военната си кариера като генерал-лейтенант.

На 13 февруари 1943 г. членове на комунистическа терористична група го застрелват от упор при влизане в дома си на ул. "Артилерийска".

Смелият български воин генерал Христо Луков – водач на Съюза на българските национални легиони, с примера си на всеотдайност към Род и Родина възпитава младото българско поколение на жертвеност пред олтара на Отечеството. Той го повежда на борба срещу родоотстъпниците – безотечественици комунисти, слуги на международния терористичен бандитизъм, за което високо патриотично дело е отнет и животът му.

Живите все още свидетели от по-възрастното поколение помнят терористичните актове на злодеите комунисти. Те помнят атентатите в храма "Света Неделя", Юнион клуб, Варненската гара. Помнят политическите убийства на генерал Пеев, полковник Пантев, Сотир Янев и десетки още пламенни родолюбци, прегърнали идеята за национално мощна и социално справедлива България. По-младите са свидетели на хилядите убити от слугите на Москва, след като властта им бе подарена от съветските войски, окупирани България в края на Втората световна война. Те помнят лагерите на смъртта – Белене, Ловеч, Скравена.

Това ние **никога не трябва за забравяме**. Не трябва да го забравяме не за мъст, а за урок от историята, че комунистите и когато не са на власт, и когато са, тяхното оръжие срещу интересите на България е било, е и ще бъде терор и диктатура.

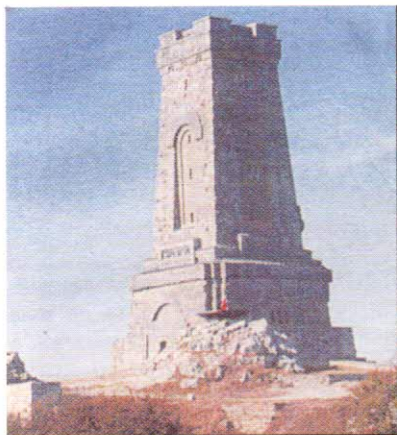
Днес техните следовници, техните синове и дъщери отново са се устремили към властта. Ще я получат ли зависи само и изключително от нас.

Вълкът козината си мени, но нрава – никога! Хора, бдете!

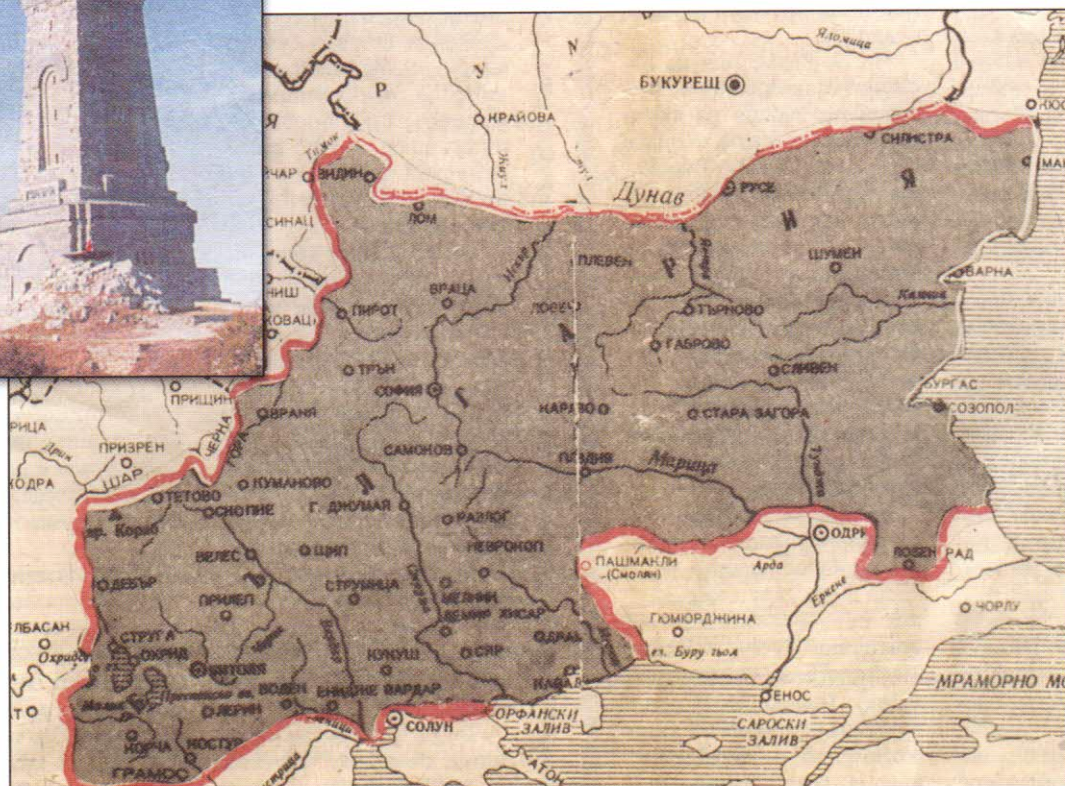

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

На 3 мартъ 1878 година България възкръсна

Трети мартъ 1878 г. е денятъ на утвърждаването на етническите граници на България. Санстефанският мирен договоръ посочи на свѣта къде живѣятъ българи и напомни на великите сили, че една държава – древна и мощна, не е престанала да съществува, въпреки петвѣковното робство.

Въ исторически мигъ следъ това, въ 1885 г., българитѣ осъществиха Съединението и не следъ дълго, въ 1908 г., прогласиха независимостта си.

Вѣра
Сила
Суверенитетъ